

บทที่ 9

การแตกแยกและสงครามกลางเมือง

(1857-1856)

HI 381

341

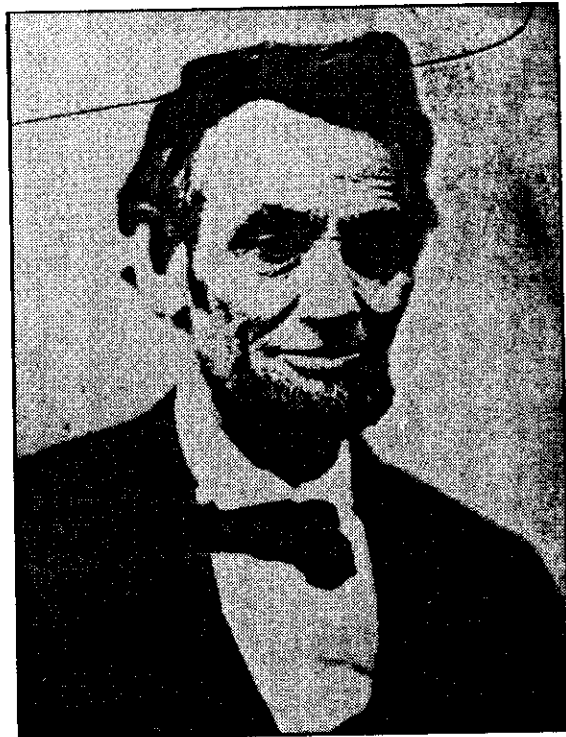
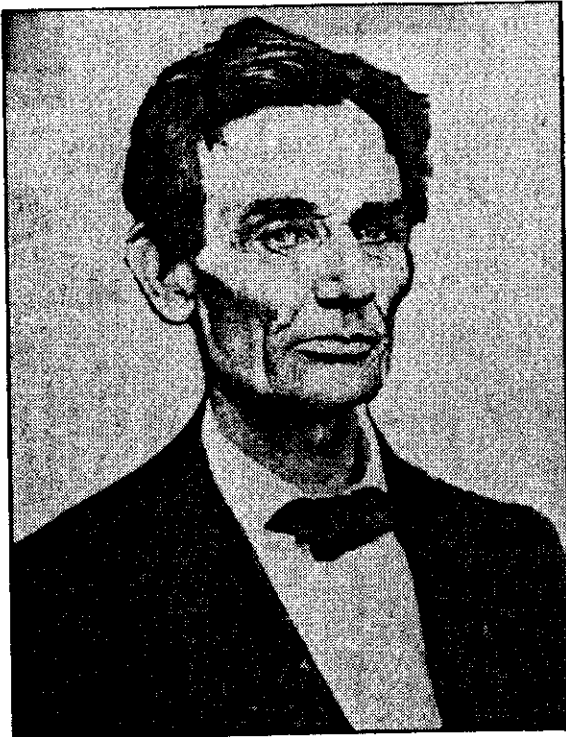
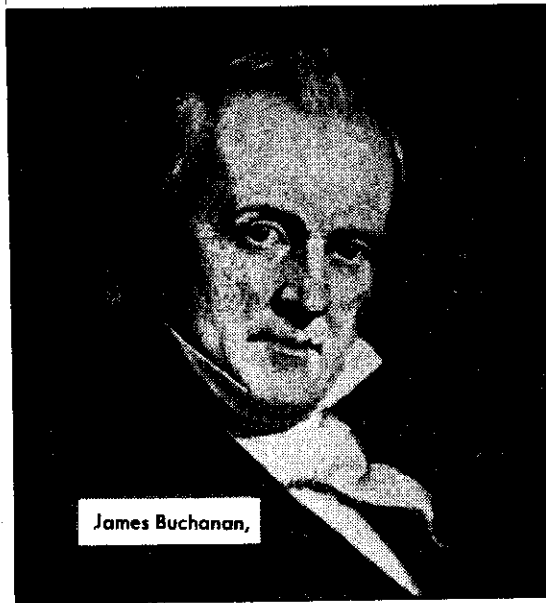
HI 381

341

เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1857 - 1856

- 1857 - เจมส์ บูชานาน (ประธานาธิบดีคนที่ 15 : 1857-1861)
 - นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
 - คำตัดสินกรณีเดรน สก็อต
- 1858 - การโต้เถียงระหว่างลินคอล์น-ดักลาส
- 1859 - กรณีจอห์น บราวน์
- 1860 - คาร์โรไลนาใต้ ประกาศแยกตัว (20 ธันวาคม)
- 1861 - เจ็ดรัฐทางใต้ประกาศก่อตั้งประเทศสมาพันธรัฐแห่งอเมริกา (4 กุมภาพันธ์)
 - อับราฮัม ลินคอล์น (ประธานาธิบดีคนที่ 16 : 1861-1865)
 - นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
 - การปะทะที่บ็อกซัมเตอร์ (12 เมษายน)
 - เริ่มสงครามกลางเมืองอเมริกัน (1861-1865).
 - ประเทศสมาพันธรัฐแห่งอเมริกาประกอบด้วย 11 รัฐ (8 มิถุนายน)
 - การปะทะที่บุรัน (21 กรกฎาคม)
- 1862 - การปะทะระหว่างเรืออิมนิเตอร์กับเรือเมอร์ริแม็ค (9 มีนาคม)
 - ฝ่ายเหนือยึดเมืองทำนินวอร์ลินส์ (25 เมษายน)
- 1863 - ประกาศปลดปล่อยทาส (1 มกราคม)
 - การปะทะที่เก็ตตีสเบิร์ก (1-3 กรกฎาคม)
 - ฝ่ายเหนือยึดวิกส์เบิร์ก (4 กรกฎาคม)
- 1864 - ฝ่ายเหนือยึดแอคแลนด์ (2 กันยายน)
 - ฝ่ายเหนือยึดชวานนา (21 ธันวาคม)
- 1865 - ฝ่ายเหนือยึดริชมอนด์ (3 เมษายน)
 - นายพลโรเบิร์ต อี.ลี ผู้บัญชาการกองกำลังฝ่ายใต้ยอมจำนน (9 เมษายน)
 - ฝ่ายเหนือชนะ
 - อับราฮัม ลินคอล์น ถูกลอบสังหาร (14 เมษายน)

- แอนดรู จอห์นสัน (ประธานาธิบดีคนที่ 17 : 1865-1969)
นำการบริหารประเทศ (15 เมษายน)
- บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 13 "ไม่มีทาสในแผ่นดินสหรัฐอเมริกา"
มีผลบังคับใช้ (18 ธันวาคม)

ABRAHAM LINCOLN, 1860 AND 1865

The first portrait shows Lincoln in June 1860, at the opening of his presidential campaign. The second, taken just four days before his assassination, reveals the psychological and physical toll the Civil War exacted from Lincoln. (*Chicago Historical Society*)

The Buchanan Administration

President	James Buchanan	1857-1861
Vice President	John C. Breckinridge	1857-1861
Secretary of State	Lewis Cass	1857-1860
	Jeremiah S. Black	1860-1861
Secretary of Treasury	Howell Cobb	1857-1860
	Philip Thomas	1860-1861
	John A. Dix	1861
Secretary of War	John B. Floyd	1857-1861
	Joseph Holt	1861
Attorney General	Jeremiah S. Black	1857-1860
	Edwin M. Stanton	1860-1861
Postmaster General	Aaron V. Brown	1857-1859
	Joseph Holt	1859-1861
	Horatio King	1861
Secretary of Navy	Isaac Toucey	1857-1861
Secretary of Interior	Jacob Thompson	1857-1861

The Lincoln Administration

President	Abraham Lincoln	1861-1865
Vice President	Hannibal Hamlin	1861-1865
	Andrew Johnson	1865
Secretary of State	William H. Seward	1861-1865
Secretary of Treasury	Samuel P. Chase	1861-1864
	William P. Fessenden	1864-1865
	Hugh McCulloch	1865
Secretary of War	Simon Cameron	1861-1862
	Edwin M. Stanton	1862-1865
Attorney General	Edward Bates	1861-1864
	James Speed	1864-1865
Postmaster General	Horatio King	1861
	Montgomery Blair	1861-1864
	William Dennison	1864-1865
Secretary of Navy	Gideon Welles	1861-1865
Secretary of Interior	Caleb B. Smith	1861-1863
	John P. Usher	1863-1865

135,000 SETS, 270,000 VOLUMES SOLD

UNCLE TOM'S CABIN

FOR SALE HERE

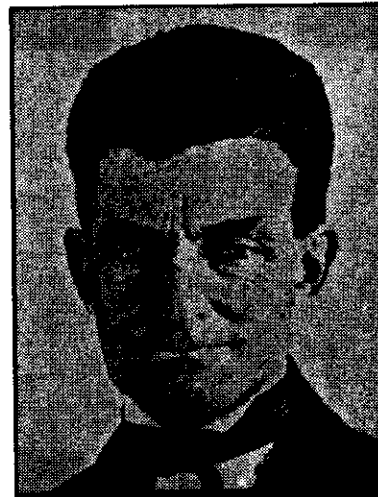
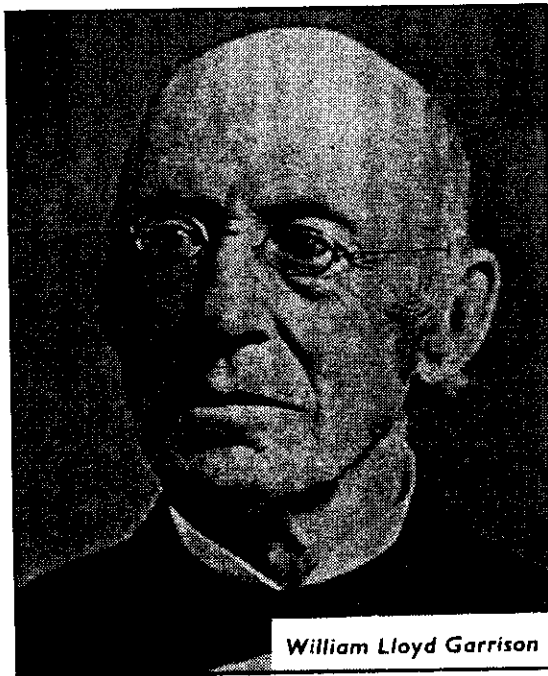
IN EDITION FOR THE MILLION, COMPLETE IN 1 VOL. PRICE \$1.12 (ESTD.)
 IN LEATHA IN 1 VOL. PRICE 20 CENTS
 IN 2 VOLS. CLAYTON & PULVER, PAPER VOLS.
 NEWEST ILLUSTRATED EDITION IN 1 VOL. WITH 100 PAGES
 ILLUSTRATED FROM \$4.50 TO \$5.00.

The Greatest Book of the Age.

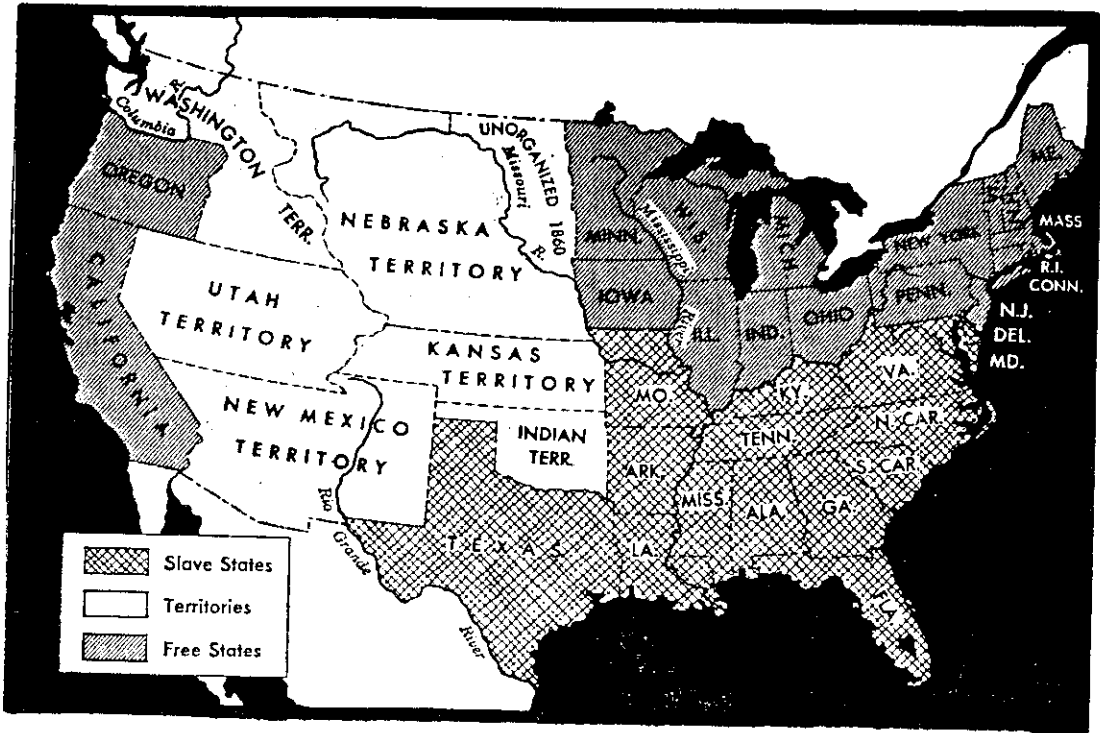
Harriet Beecher Stowe

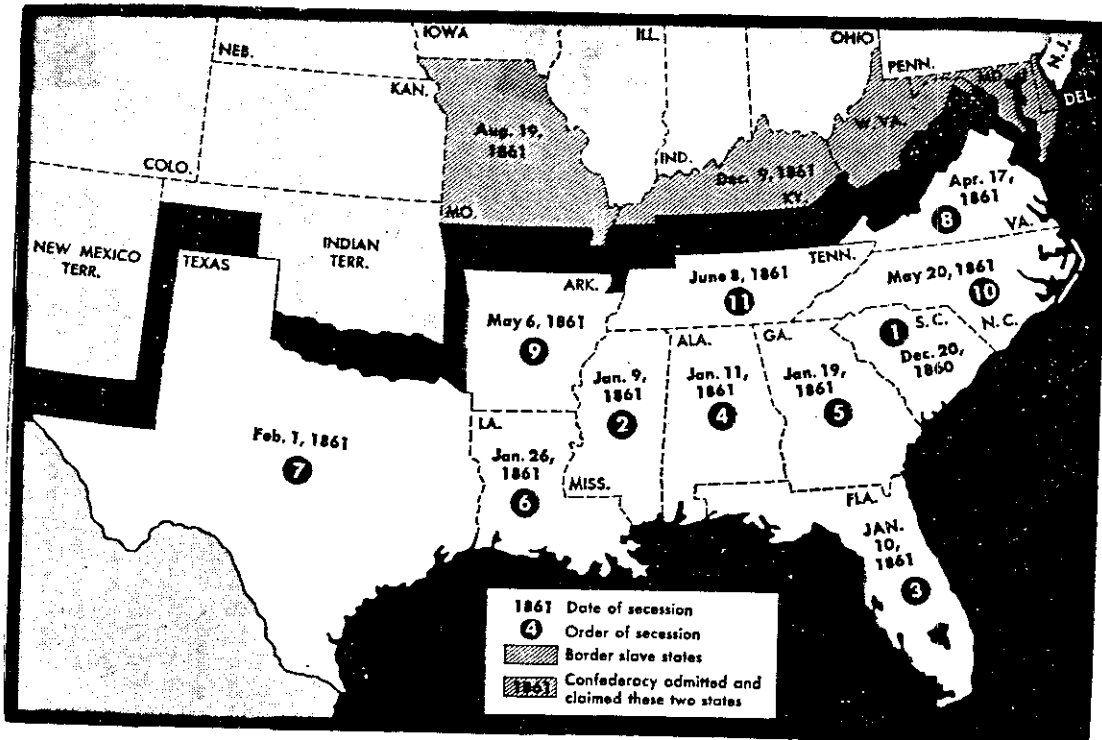
"The Book that Made this Great War" Lincoln's celebrated remark to author Harriet Beecher Stowe reflected the enormous emotional impact of her impassioned novel.

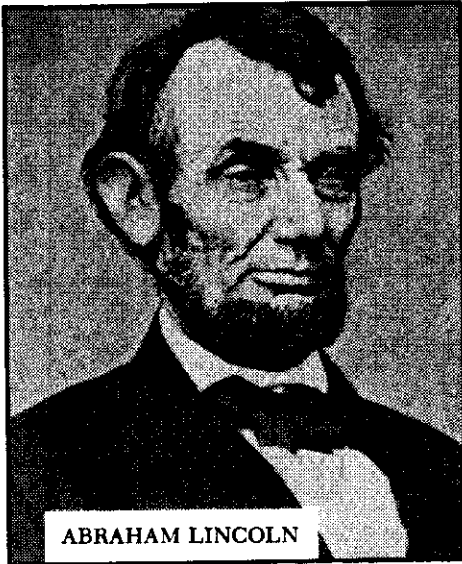
John Brown

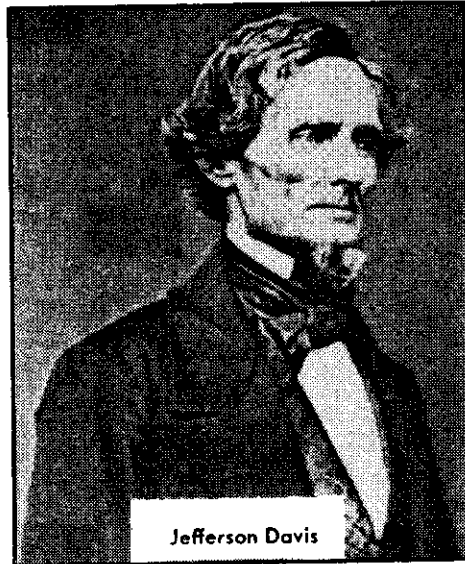
FREE AREAS AND SLAVE AREAS IN 1860

THE CONFEDERATE STATES OF AMERICA

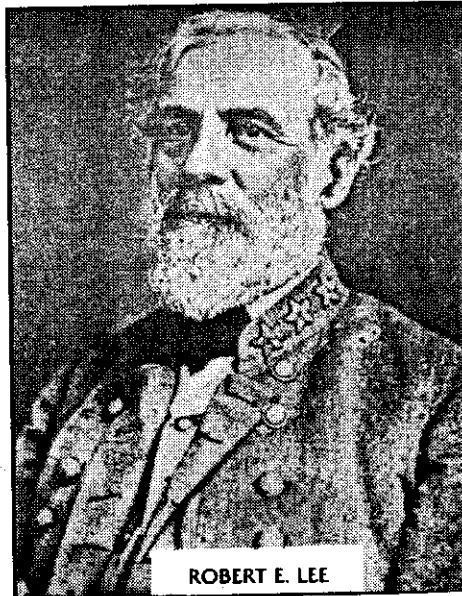
ABRAHAM LINCOLN

Jefferson Davis

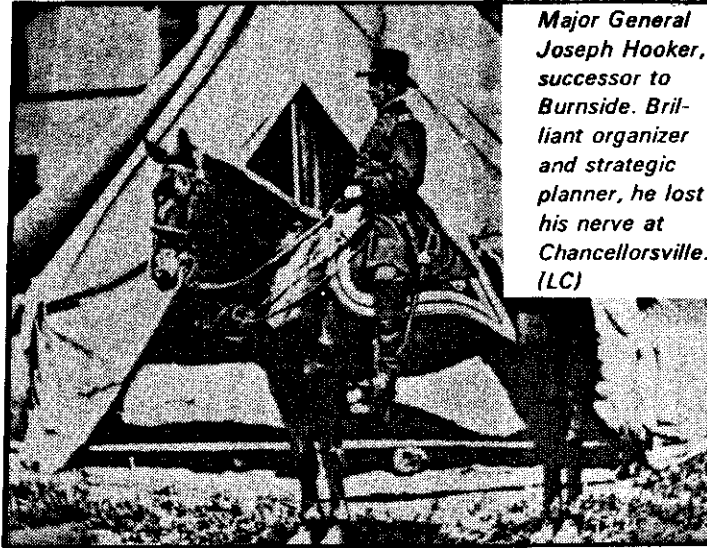
ULYSSES S. GRANT

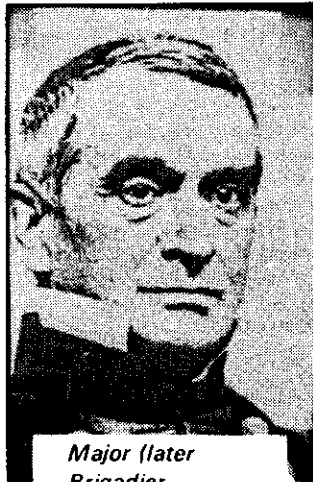
ROBERT E. LEE

BATTLES OF THE CIVIL WAR

Major General Joseph Hooker, successor to Burnside. Brilliant organizer and strategic planner, he lost his nerve at Chancellorsville. (LC)

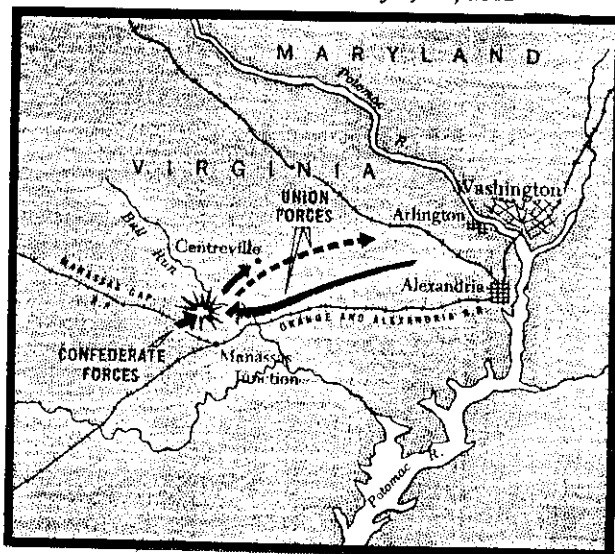

Major (later Brigadier General) Robert Anderson commanded the small force in the hopeless defense of Fort Sumter.

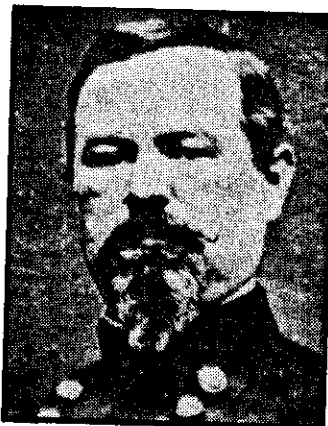

Major General Ambrose E. Burnside, unhappy successor to McClellan and author of the Union tragedy at Fredericksburg. (B&L)

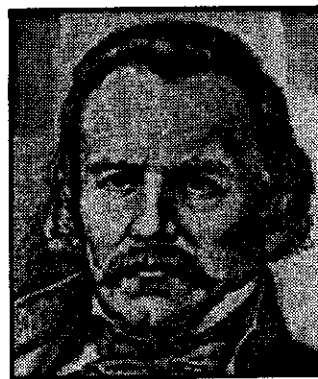
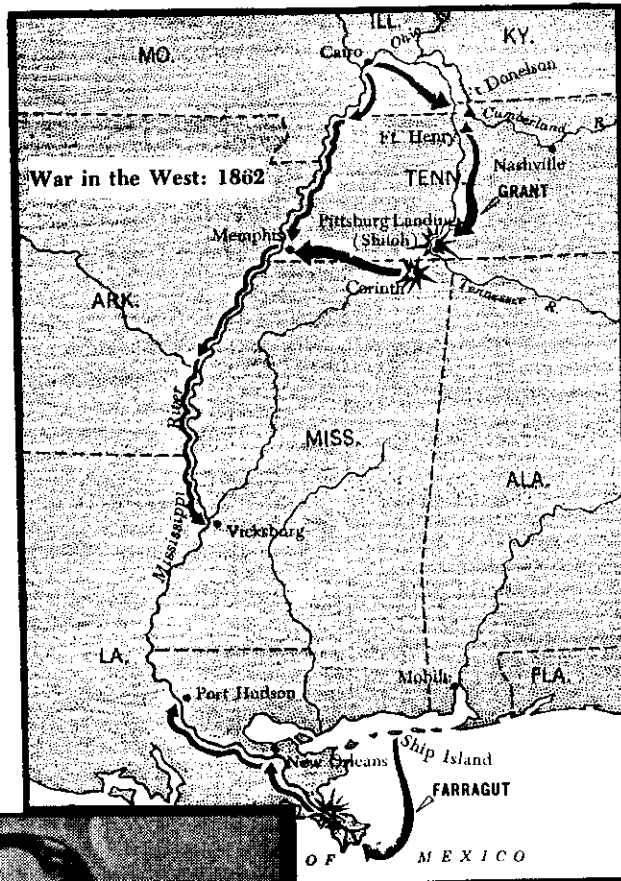
First Battle of Bull Run: July 21, 1861

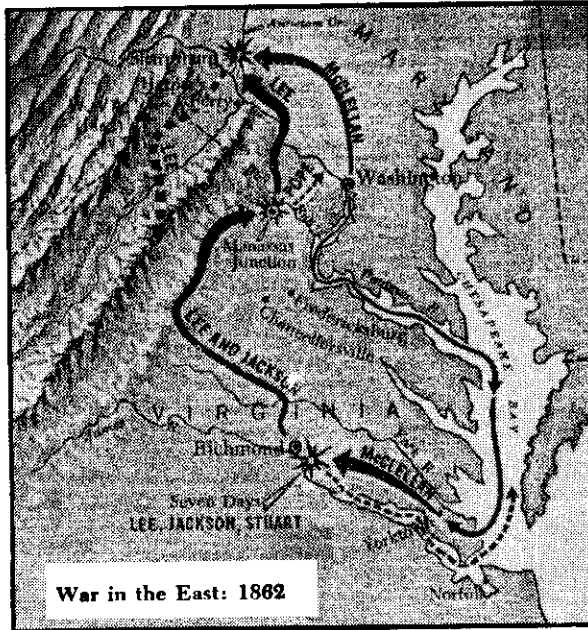
General Beauregard (NA)

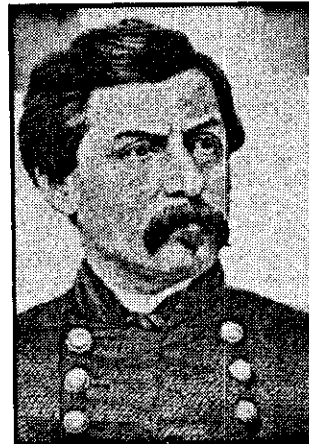
*Major General
Irvin McDowell (NA)*

Albert Sidney Johnston.

War in the East: 1862

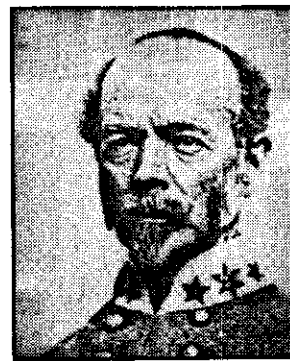
Major General George B. McClellan. Small triumphs in western Virginia brought him over-all command of Union armies in 1862. (KA)

Lieutenant General Thomas J. ("Stonewall") Jackson. (NA)

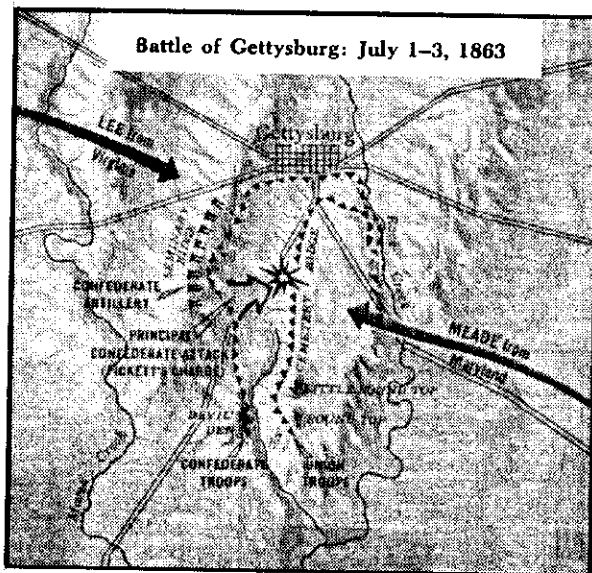
Major General John Pope, confused commander of the Union Army of Virginia. (LC)

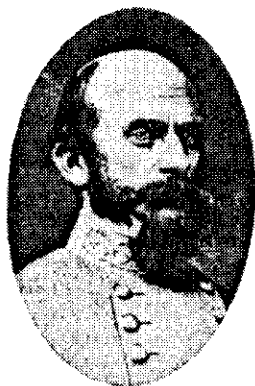
Joseph E. Johnston. (LC)

War in the West: March–July 1863

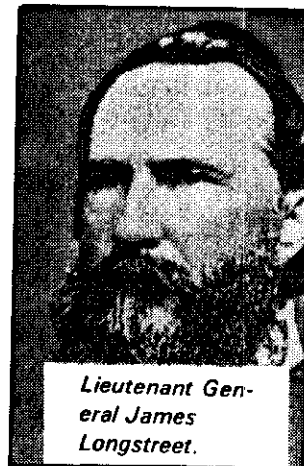
*Major General
George E. Pickett*

*Lieutenant General
Richard S. Ewell. (LC)*

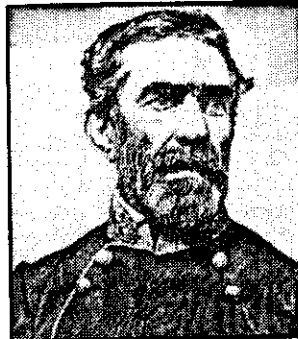
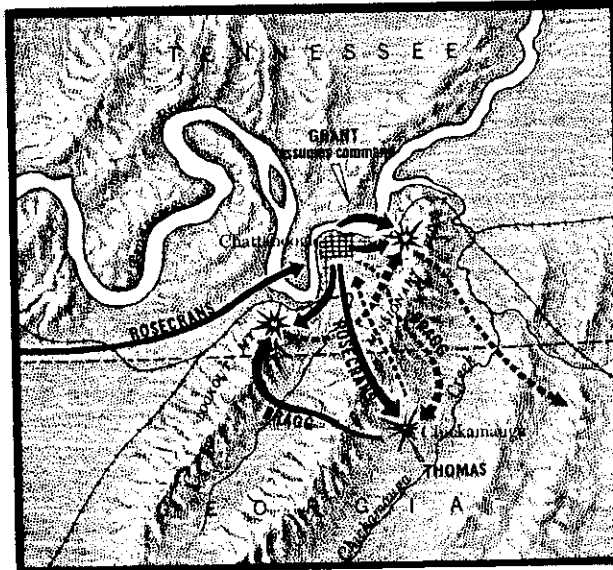

*Major General
George G. Meade*

*Lieutenant Gen-
eral James
Longstreet.*

Fighting Around Chattanooga: September–November 1863

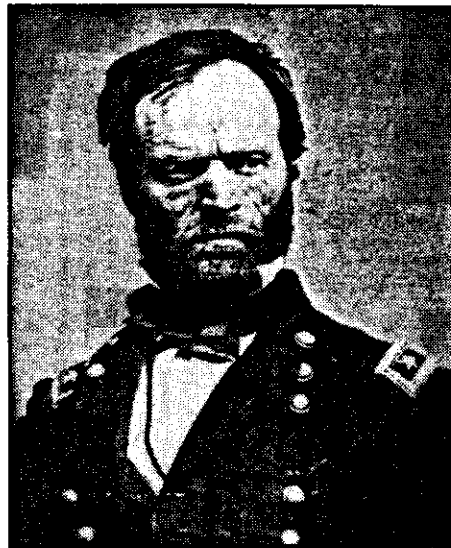
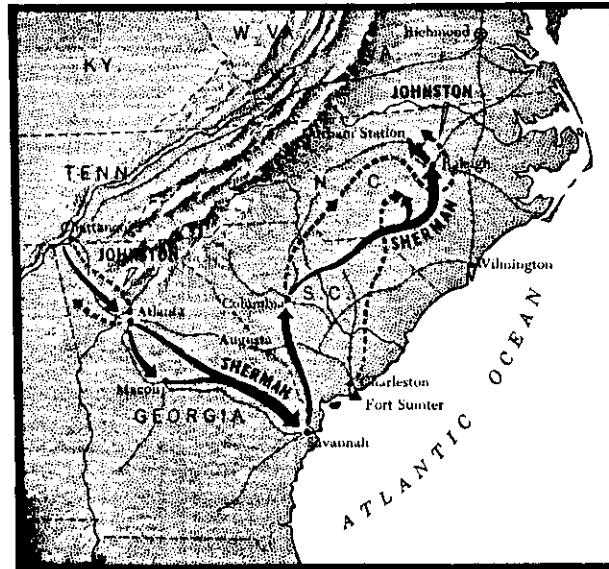

Braxton Bragg, an expert organizer and disciplinarian, he never knew what to do with success. (B&L)

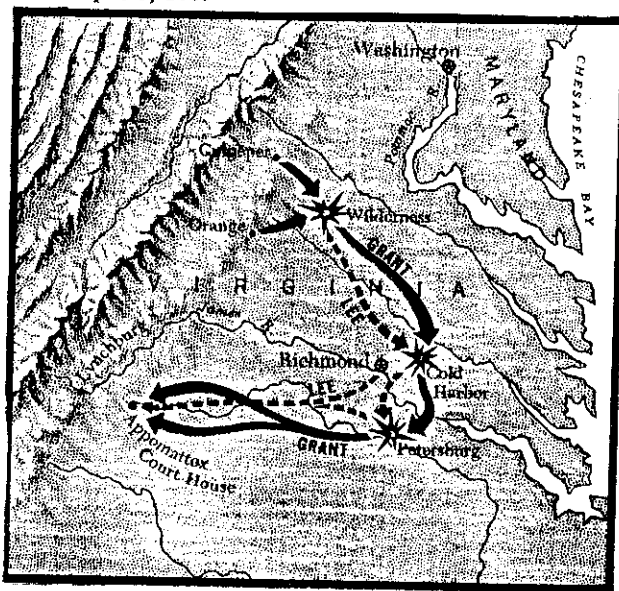
Major General William S. Rosecrans. Victor at Iuka, Corinth, and Stone's River, he failed at Chickamauga.

**Sherman's Drive East and North: May 1864–
April 1865**

*Major General William
T. Sherman. He waged
"total war" in his Atlanta
Campaign, his March to
the Sea, and his sweep
through the Carolinas.
(LC)*

Grant's Campaign Around Richmond: May 1864–
April 9, 1865

A \$1.00 greenback, August 1, 1862. This note bore a picture of Secretary of the Treasury Chase, who was later referred to as "Old Greenback."

The Chase Manhattan Bank Money Museum

The Chase Manhattan Bank Money Museum

A \$100 Confederate note, 1864. Confederate paper notes were poorly engraved on coarse paper and pictured actual and mythological figures. This note shows Lucy Pickens, wife of the South Carolina governor.

บทที่ 9

ความแตกแยกและสงครามกลางเมือง (1857-1865)

สหรัฐอเมริกาช่วงแปดปี (1857-1865) คนอเมริกันแตกแยกมากกว่าในอดีต เพราะความขัดแย้งทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและแนวความคิด มีผลผลักดันไปสู่การเกิดสงครามกลางเมืองช่วงปี 1861-1865 สงครามกลางเมืองอเมริกันไม่ใช่สงครามเล็ก ๆ แต่ทาสมีส่วนสอดแทรกอยู่ในเกือบทุกสาเหตุอันนำไปสู่สงครามกลางเมือง

1. ปัญหาทาสทำให้คนอเมริกันแตกแยกและการแก้ไขในช่วงต้น

สมัยอาณานิคม (1607-1776) ชาวอาณานิคมดำรงชีวิตด้วยการทำเกษตรกรรม เป็นอาชีพหลัก ในอาณานิคมทางใต้ในปี 1619 พ่อค้าได้ขนานแรงงานผิวดำหรือทาสกลุ่มแรก จำนวน 20 คนจากอัฟริกาไปยังเวอร์จิเนียทำงานในไร่ยาสูบ ทาสอดทน ใช้งาน ไร่ยาสูบ นับวันเป็นที่ต้องการของลูกค้านำเข้ายุโรป และมีราคาดี การทำไร่ยาสูบของชาวอาณานิคมทางใต้จำเป็นต้องขยายขนาดให้สูงขึ้น แรงงานทาสนับพันทวีความสำคัญต่อเกษตรกรรมไร่ยาสูบของเกษตรกรทางใต้ ตลอดจนการค้าทาสอัฟริกาทำรายได้ดีแก่กับคนเรือชาวอาณานิคมทางเหนือ สำหรับเกษตรกรรมทางเหนือไม่ต้องการใช้แรงงานทาส เพราะ เกษตรกรถือครองที่ดินผืนเล็ก สามารถทำกันเองได้โดยสมาชิกในครอบครัว และมีครอบครัวผู้มั่งคั่งน้อยมากที่ต้องการมีคนรับใช้ผิวดำ

ในปี 1776 จากคำประกาศเอกราช มีข้อความตอนหนึ่งกำหนดไว้ว่ามนุษย์ทุกคนได้รับการสร้างสรรค์มาเท่าเทียมกัน พระผู้เป็นเจ้าได้มอบสิทธิบางประการที่เปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นไม่ได้ ได้แก่สิทธิในชีวิต เสรีภาพและการแสวงหาความสุข ด้วยข้อความตอนนี้ทำให้นักคิดทางเหนือคิดว่าการมีทาสนั้นเป็นการกระทำที่ผิด เพราะ เป็นการริดรอนเสรีภาพและอิสระภาพมนุษย์ด้วยกัน เป็นผลให้การรวมตัวต่อต้านการมีทาสเริ่มมีขึ้นในปลายศตวรรษที่ 18 ในดินแดนทางเหนือ

HI 381

359

HI 381

359

ในคำประกาศเอกราชปี 1776 โทมัส เจฟเฟอร์สันมิได้กำหนดการเลิกทาสในแผ่นดินอเมริกา เพราะต้องการการรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนอเมริกันเพื่อต่อต้านการปราบปรามของอังกฤษ โทมัส เจฟเฟอร์สันและจอร์จ วอชิงตันมีเจตนาเด่นชัดที่จะให้เสรีภาพแก่ทาสของตนเมื่อถึงเวลา ทั้งต่างมีความเห็นพ้องกันว่ามีความอันตรายมากในการมีทาส และมีอันตรายมากในการปล่อยทาส (It was dangerous to hold on to slavery and dangerous to let go)¹ เพราะดูจะไม่เป็นธรรมชาติที่จะต้องรับผิดชอบชีวิตหากได้รับการปลดปล่อยในช่วงเวลาที่ยังไม่พร้อม คือไม่มีที่พัก ไม่มีที่ทำกิน ไม่มีรายได้ ไม่มีอาหาร ฯลฯ

ขณะ โทมัส เจฟเฟอร์สัน และจอร์จ วอชิงตันคิดหาแนวทางเลิกทาส ฝ่ายใต้ก้าวขึ้นเป็นผลิตผลเกษตรกรรมหลักของเกษตรกรรมทางใต้แทนใบยาสูบ เพราะในปี 1785 เอ็ดมันด์ คาร์ทไรท์ (Edmund Cartwright) คิดเครื่องทอผ้า ทำให้การทอผ้าทำได้เร็วและง่ายขึ้น ลดค่าใช้จ่ายในการทอ และทอได้ครั้งละจำนวนมากและในปี 1793 อีไล วิทนี (Eli Whitney) คิดเครื่องแยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุขฝ้าย (Cotton engine or gin) เครื่องทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุขฝ้ายทำได้เร็วและง่ายขึ้น เป็นผลให้โรงงานทอผ้าทางเหนือและในอังกฤษรับซื้อฝ้ายจากเกษตรกรรมทางใต้หมดและเรียกร้องให้ปลูกฝ้ายเพิ่มมากกว่าเดิม เกษตรกรผู้มั่งคั่งทางใต้ (wealthy planter) ต่างพากันเปลี่ยนจากการปลูกใบยาสูบมาเป็นปลูกฝ้าย ขณะเดียวกันเพิ่มความต้องการคงการมีทาสเพื่อเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการทำไร่ฝ้ายแปลงใหญ่ (Plantation) ต้องการมีจำนวนทาสในครอบครองมากกว่าเดิม และต้องการขยายพื้นที่ปลูกฝ้ายโดยการเข้าจับจองดินแดนตะวันตกทั้งหมดพร้อมนำทาสเข้าไปใช้เป็นแรงงานในการทำไร่ฝ้าย

การปลดปล่อยทาสในทางปฏิบัติเริ่มในดินแดนภาคใต้² เจ้าของทาสในเขตเกษตรกรรมปลูกใบยาสูบในแมรีแลนด์ เวอร์จิเนีย และเคนทักกี นำการปลดปล่อยทาส สาเหตุที่ปลดปล่อยทาสเพราะนับจากปี 1790 เป็นต้นมาเจ้าของทาสในสามรัฐดังกล่าวมีความคิดว่าเพื่อยุติปัญหาทาสต้องปลดปล่อยทาส การริครอบนิสระภาพและ เสรีภาพของมนุษย์เป็นการกระทำที่ผิดปรกอบกับความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูกใบยาสูบมาเป็นเวลานานเสื่อมคุณภาพลง เป็นผลให้ได้ผลผลิตใบยาสูบน้อยลง รายได้ที่ได้รับจากการขายใบยาสูบไม่คุ้มกับค่าเลี้ยงดูทาสที่ต้องเสียไปด้วยเหตุผลทั้งสามประการการปลดปล่อยทาสได้เริ่มขึ้นในปลายศตวรรษที่ 18 ในภาคใต้และ ใน

ปี 1817 กลุ่มผู้ต่อต้านการมีทาสในสามรัฐดังกล่าวได้รวมตัวกันก่อตั้งสมาคมภายใต้ชื่อ The American Colonization Society จุดมุ่งหมายของการดำเนินงานคือ ช่วยเหลือทาสอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยให้ความเป็นธรรมแก่นายทาสและทาส และคนผิวดำควรมีโอกาสกลับแอฟริกาถิ่นเดิมของตน ในทางปฏิบัติได้รวบรวมเงินซื้อทาสจากนายทาสและให้อิสระภาพอย่างแท้จริงด้วยการนำทาสกลับแอฟริกา ในปี 1822 คนผิวดำอิสระ (free negroes) ได้เข้าตั้งมั่นในไลบีเรีย (Liberia) ในปี 1847 ไลบีเรียประกาศตนเป็นชาติมีเมืองหลวงคือ มอนโรเวีย (Monrovia) เพื่อเป็นเกียรติแก่เจมส์ มอนโร ประธานาธิบดีคนที่ห้าของสหรัฐอเมริกา อุปสรรคในการปฏิบัติงานของสมาคมคือในเวลาต่อมาเกิดปัญหาขาดแคลนเงินที่จะใช้ซื้อทาสเพื่อปลดปล่อย ทำให้การปฏิบัติงานไม่อาจบรรลุเป้าหมาย และนับวันค่าตัวทาสสูงขึ้นเป็นลำดับเพราะความต้องการใช้แรงงานทาสในไร่ฝ้ายมีมาก

การช่วยเหลือทาสของคนทางเหนือ ในอดีตนั้นคนส่วนใหญ่ทางเหนือไม่มีปฏิริยาต่อต้านการมีทาสของคนทางใต้ การต่อต้านทาสคงมีการปฏิบัติโดยชนกลุ่มน้อยในสังคมทางเหนือ ภายใต้ชื่อผู้นิยมการล้มเลิกทาส (Abolitionists) ผู้นิยมการล้มเลิกทาสประกาศอย่างเปิดเผยว่าต้องเลิกทาสอย่างทันที ไม่เห็นด้วยกับวิธีการปลดปล่อยทาสอย่างค่อยเป็นค่อยไป การมีทาสเป็นความผิดอย่างร้ายแรงยิ่งและนายทาสคือฆาตกร บทบาทของกลุ่มผู้นิยมการล้มเลิกทาสเพื่อการแก้ไขปัญหาคือ

1. เขียนบทความโจมตี หรือชี้้นำให้ผู้อ่านคล้อยตามว่าการมีทาสเป็นสิ่งเลวร้ายง เช่นบทความของเบนจามิน ลันดี (Benjamin Lundy) ตีพิมพ์ในปี 1821 ภายใต้ชื่อเรื่อง The Genius of Universal Emancipation พลุกเร้าให้เห็นความสำคัญในเรื่อง เสรีภาพที่มนุษย์ทุกคนพึงได้รับ วิลเลียม ลอยด์ การ์ริสัน (William Lloyd Garrison) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชื่อ ลิเบอเรเตอร์ (The Liberator) เขียนบทความเรียกร้องเสรีภาพแก่ทาส ฮาร์riet บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) เขียน กระท่อมของลุงทอม (Uncle Tom's Cabin) พิมพ์จำหน่ายในปี 1852 มีผลทำให้คนทางเหนือเห็นภาพความโหดร้ายทารุณที่ทาสได้รับจากนายทาส และมีปฏิริยาต่อต้านการมีทาสเพิ่มมากขึ้น

2. พบปะพูดคุยหรือเทศน์ ขบวนการล้มเลิกทาสได้เข้าปฏิบัติงานในพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือและตะวันตกตอนกลางซึ่งในพื้นที่ดังกล่าวไม่นิยมการมีทาสในครอบครอง

บาทหลวงที่เข้าร่วมในขบวนการล้มเลิกทาสปฏิบัติการในรูปแบบของการพบปะพูดคุยหรือเทศน์ ได้แก่ บาทหลวงในนิกายเมทอดิส (Methodist Church) และนิกายแบพติส (Baptist Church) รวมทั้งพวกควอเกอร์ (Quakers)

3. ก่อตั้งสมาคมในปี 1833 อังกฤษเลิกทาสในแผ่นดินอังกฤษในปี 1833 และ ก่อตั้งสมาคมภายใต้ชื่อว่าสมาคมต่อต้านการมีทาสอังกฤษ (The British Anti-Slavery Society) สมาคมอังกฤษดังกล่าวได้ร่วมประสานงานกับกลุ่มผู้นิยมการล้มเลิกทาสอเมริกันเพื่อการเลิกทาสในแผ่นดินอเมริกาเป็นผลทำให้เกิดสมาคมต่อต้านการมีทาสอเมริกันในดินแดนทางเหนือในปี 1833 (The American Anti-Slavery Society) มีเครือข่ายปฏิบัติงานในพื้นที่ตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกตอนกลางถึงลุ่มแม่น้ำโอไฮโอ⁴

4. พาทาสหลบหนี การปฏิบัติการโดยตรงเพื่อให้ทาสได้เป็นไทคือพาทาสหลบหนี ภายใต้ชื่อว่า รถไฟใต้ดิน (The Underground Railroad)⁵ การเดินทางหลบหนีเป็นไปอย่างรวดเร็วจากใต้มุ้งขึ้นเหนือ ระหว่างการเดินทางจะมีคำเฉพาะที่ใช้พูดและรู้ความหมายกันเพียงในกลุ่ม เช่นสถานที่พักในเวลากลางวันเป็นถ้ำหรือกอหญ้า เรียก สเตชัน (Station) การเดินทางจะทำให้เวลากลางคืนโดยผู้นำทางเรียกคอนดักเตอร์ (conductor) เป็นต้น ก่อนปี 1793 ทาสจะมีอิสรภาพ เมื่อข้ามเส้นเมสันและดิซัน (The Mason and Dixon's Line) ซึ่งเป็นเส้นกั้นพรมแดนระหว่างแมริแลนด์กับเพนซิลวาเนีย แต่ในปี 1793 รัฐสภาออกกฎหมายนำจับทาสหลบหนี (The Fugitive Slave Law 1793) กำหนดผิดำทุกคนในดินแดนทางเหนือต้องถูกส่งสยเป็นทาสหลบหนี รัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐร่วมมือกันนำจับทาสส่งกลับคืนนายทาส แม้ทาสจะสามารถข้ามเส้นเมสันและดิซันได้ก็ตาม ทาสจะมีอิสรภาพและปลอดภัยอย่างแท้จริงเมื่อข้ามเข้าแคนาดา ตราบิเดที่ยังอยู่ในเขตสหรัฐอเมริกา ทาสจะต้องคงความเป็นทาสถ้านายทาสไม่ปลดปล่อย

5. เสนอบทความโจมตี หรือเรียกร้องให้เลิกล้มทาสต่อรัฐสภา ในสภาผู้แทนราษฎรบ่อยครั้งที่สมาชิกสภาผู้แทนฝ่ายเหนือกลุ่มเลิกล้มการมีทาสพยายามใช้สิทธิที่มีอยู่ขึ้นอ่านบทความเพื่อการล้มเลิกทาส โดยเฉพาะให้มีการเลิกทาสในเขตเมืองหลวง เป็นผลทำให้ตัวแทนสมาชิกสภาผู้แทนฝ่ายใต้ไม่พอใจและพยายามกีดกันทุกวิถีทางไม่ให้กลุ่มล้มเลิกการมีทาสได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นดังกล่าว

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของเจมส์ บูชานาน 1857-1861

เจมส์ บูชานาน (James Buchanan 1791-1868) ชาวเพนซิลวาเนีย จากพรรคเดโมแครต เป็นประธานาธิบดีคนที่สิบห้าบริหารประเทศระหว่างปี 1857-1861 รองประธานาธิบดีคือจอห์น ซี บริคคินริจ (John C. Breckinridge) พรรคเดโมแครตชนะการเลือกตั้งปี 1856 เพราะให้การสนับสนุนในคำประนีประนอมปี 1850 และกฎหมายแคนซัสเนบรัสกาปี 1854 โดยมั่นใจว่าการใช้เสียงประชามติจะช่วยยุติปัญหาทาสในดินแดนตะวันตกใหม่ เจมส์ บูชานานเป็นประธานาธิบดีในช่วงสี่ปีวิกฤตก่อนเกิดสงครามกลางเมือง ความแตกแยกระหว่างคนทางเหนือและคนทางใต้เพิ่มมากขึ้นเนื่องจากปัญหาทาสในประเด็นการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกใหม่ ในความรู้สึกส่วนตัวของเจมส์ บูชานานนั้นต่อต้านการมีทาสในดินแดนตะวันตกใหม่ แต่เมื่อเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี เขาย้ำว่ารัฐธรรมนูญมีข้อกำหนดว่าด้วยการปกป้องทรัพย์สินของประชาชน กฎหมายที่ออกมาต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดรัฐธรรมนูญ เมื่อ 7 ใน 34 รัฐแยกตัวออกในปี 1861 บูชานานปฏิเสธการใช้กำลังทหารบังคับให้ 7 รัฐเข้าร่วมกับสหภาพดั้งเดิม โดยหวังว่า 7 รัฐจะกลับเข้าร่วมกับสหภาพเองในที่สุด การปราบปรามด้วยกำลังอาจเป็นเหตุให้รัฐมีทาสแยกตัวถาวร นัยบายไม่ใช้กำลังปราบปราม 7 รัฐมีทาสเป็นผลช่วยเลื่อนการเกิดสงครามกลางเมืองออกไปจนในสมัยอับราฮัม ลินคอล์น ปัญหาทาสในสมัยของบูชานานเป็นปัญหาเด่นภายในประเทศมีด้วยกันหลายเรื่องดังจะ ได้กล่าวต่อไป

2.1 ปัญหาเดรน สก๊อต และคำพิพากษาปี 1857

เดรน สก๊อต (Dred Scott) เป็นทาสของจอห์น อีเมอสัน (John Emerson) ศัลยแพทย์ในกองทัพกองอเมริกันชาวมิสซูรีซึ่งเป็นรัฐมีทาส ในปี 1834 สก๊อตติดตามอีเมอสันเข้าไปในอิลลินอยส์ซึ่งเป็นรัฐเสรี สก๊อตมีสภาพเป็นไท ในปี 1838 สก๊อตติดตามอีเมอสันกลับมายังมิสซูรีดั้งเดิม สก๊อตกลับมีสภาพเป็นทาส ในปี 1843 อีเมอสันตายและสก๊อตถูกขายต่อแก่จอห์น เอฟ.เอ. แซนฟอร์ด (John F. a. Sandford) ชาวนิวเจอร์ค สก๊อตขอความเป็นธรรมต่อศาลเพื่อบ่งชี้ฐานะของตนเพราะเคยได้เป็นไทขณะอยู่ในอิลลินอยส์ช่วงปี 1834-1838 แต่เพราะแซนฟอร์ดไม่ได้พำนักในมิสซูรีตั้งนั้นทนายของสก๊อตจึงขอย้ายคดีสก๊อตให้ศาลรัฐบาลกลางชี้ขาด ศาลรัฐบาลกลางปฏิเสธการชี้ขาดกรณีเดรน สก๊อต คดีสก๊อตถูกส่งต่อสู่ศาลฎีกา

6 มีนาคม 1857 ประธานศาลฎีกาคือโรเจอร์ บี แทนีย์ (Roger B. Taney) อ่านคำพิพากษา 3 ข้อ (The Dred Scott Decision 1857) ข้อแรกเกรน สก็อตเป็นคนผิวดำและเป็นทาสไม่เข้าประชากรของสหรัฐอเมริกาและไม่มีสิทธิฟ้องร้อง ข้อสองการเข้าพำนักในดินแดนปลอดทาสไม่ได้หมายความว่าทำให้ทาสเป็นไท ข้อสามคำประนีประนอมมิสซูรีปี 1820 ซึ่งกำหนดเส้น 36 องศา 30 ลิบดาเหนือเส้นดังกล่าวเป็นเขตปลอดทาส ใต้เส้นดังกล่าวเป็นเขตมีทาสนั้นขัดรัฐธรรมนูญ ด้วยคำพิพากษานี้หมายความว่าทาสจะต้องคงความเป็นทาส จะเป็นไทต่อเมื่อนายทาสปลดปล่อย ทาสคือทรัพย์สินของนายทาสซึ่งเป็นประชากรอเมริกัน ประชากรอเมริกันหรือนายทาสมีสิทธินำทาสเข้าไปในพื้นที่ทุกส่วนของแผ่นดินอเมริกา รัฐบาลสหรัฐอเมริกาต้องให้การคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชน

ด้วยคำพิพากษานี้เป็นผลทำให้คนทางใต้พอใจคำพิพากษาปี 1857 มาก เพราะนั้นย่อมหมายความว่าทาสสามารถขยายเข้าไปในดินแดนตะวันตกใหม่ได้ ส่วนคนทางเหนือไม่พอใจในคำพิพากษากรณีเกรน สก็อต เพราะไม่ต้องการให้ดินแดนตะวันตกใหม่มีทาส อันจะมีผลเพิ่มจำนวนรัฐมีทาส คุลย์อำนาจนิติบัญญัติในรัฐสภาจะหายไป รวมทั้งอำนาจบริหารจะอยู่ในมือของคณะผู้บริหารจากรัฐทางใต้ที่จะเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม

2.2 การโต้แย้งระหว่างลินคอล์นกับคัลลาฮานปัญหาทาสในปี 1858

ในปี 1858 สตีเฟน เอ. ดักลาส จากเดโมแครติก และอับราฮัม ลินคอล์นจากรีพับลิกัน เสนอตัวเข้ารับเลือกเป็นวุฒิสมาชิกจากอิลลินอยส์

สตีเฟน เอ. ดักลาส เชื้ออันเสียงประชามติ (Popular Sovereignty) เพื่อตัดสินการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกใหม่ และเป็นผู้ผลักดันให้กำหนดแคนซัน-เนบรัสกาปี 1854 ผ่านรัฐสภามีผลบังคับใช้

อับราฮัม ลินคอล์น ไม่เชื้ออันเสียงประชามติ ลินคอล์นไม่สนับสนุนการล้มเลิกทาสอย่างทันที (abolitionist) ลินคอล์นไม่ต้องการให้มีการนำทาสเข้าสู่ดินแดนตะวันตกใหม่ เพราะเชื่อว่าถ้าเจ้าของไร่ผู้ตั้งทางใต้เข้าจับจองที่ดินและนำทาสเป็นแรงงานในดินแดนตะวันตกใหม่จะมีผลทำให้คนอเมริกันที่ยากจนมีโอกาสน้อยมากในการถือครองที่ดินทางตะวันตก

การโต้แย้งระหว่างบุคคลทั้งสองในปัญหาทาสในดินแดนตะวันตกต่อสาธารณชนในอิลลินอยส์ขึ้นระหว่างวันที่ 21 สิงหาคม - 15 ตุลาคม 1858 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการโต้แย้งที่

เมืองฟรีพอร์ต (Freeport) บ่งชี้ชัดว่าดักลาสคงยึดมั่นในเสียงประชามติ (The Freeport Doctrine 1858)⁷ โดยอับราฮัมดักลาสว่า "คนในดินแดนตะวันตกมีสิทธิยินยอมหรือห้ามการมีทาสหรือไม่?"

ด้วยคำถามนี้ถ้าดักลาสคงยึดมั่นในเสียงประชามติคือทาสอาจจะมีหรืออาจจะมีไม่ทาสในดินแดนตะวันตกเพราะเสียงประชามติ ซึ่งเป็นแนวความคิดเดิมของดักลาส จะมีผลให้คนทางเหนือให้การสนับสนุนแก่ดักลาส แต่ถ้าดักลาสยอมรับในคำตัดสินเดรน สก็อตปี 1857 คือทาสขยายหรือนำพาเข้าไปได้ทุกแห่งในอเมริกา ซึ่งศาลฎีกาชี้ขาดไว้จะมีผลให้คนทางใต้ให้การสนับสนุนแก่ดักลาส

ดักลาสตอบคำถามอับราฮัมว่า "ไม่ว่าศาลฎีกาจะตัดสินอย่างไร สิทธิของคนในดินแดนตะวันตกคงมี เพื่อให้รัฐของคุณเป็นรัฐเสรีหรือรัฐมีทาส" ด้วยคำตอบของ ดักลาสนี้ดักลาสคงยึดมั่นในเสียงประชามติคนทางเหนือพอใจมากและดักลาสได้รับเลือกเป็นวุฒิสมาชิกจากอิลลินอยส์ ส่วนคนทางใต้นั้นไม่พอใจในการตอบของดักลาสและรู้แน่ชัดแล้วว่าดักลาสไม่สนับสนุนการขยายตัวของทาสในดินแดนตะวันตกอย่างแน่นอน

2.3 กรณีช่วยเหลือนทาสของจอห์น บราวน์ในปี 1859*

จอห์น บราวน์ เป็นหนึ่งในสมาชิกกลุ่มผู้นิยมการล้มเลิกทาสอย่างทันที ด้วยเงินสนับสนุนจากผู้นิยมการล้มเลิกทาสอย่างทันทีในรัฐทางเหนือและนิวยอร์ก จอห์น บราวน์และพวกอีก 18 คนมุ่งปฏิบัติการชักชวนทาสในเวอร์จิเนียก่อนความวุ่นวาย

16 ตุลาคม 1859 จอห์น บราวน์ และพวกยึดคลังอาวุธที่ฮาร์เปอร์ เฟร์รี (Harpers Ferry) ในเวอร์จิเนีย มุ่งนำปืนจากคลังอาวุธแจกจ่ายแก่ทาสใกล้เคียงและนำทาสก่อนการร่นายเพื่อปลดปล่อยทาสอย่างแท้จริง ในทางปฏิบัติปรากฏว่าไม่มีทาสคนใดให้ความร่วมมือ เป็นผลให้ในวันที่ 18 ตุลาคม 1859 ต้องยอมจำนนต่อกองกำลังของรัฐบาลกลางนำโดยพันเอกโรเบิร์ต อี.ลี (Robert E. Lee) 2 ธันวาคม 1859 จอห์นบราวน์ ถูกพิพากษาแขวนคอ

เท่าที่คนอเมริกันต่อกรกับจอห์น บราวน์ คนทางเหนือส่วนใหญ่แล้วตำหนิการกระทำของจอห์น บราวน์ว่าทำเกินเหตุ แต่สำหรับคนทางเหนือกลุ่มผู้นิยมการล้มเลิกทาสอย่างทันทีให้การยกย่องจอห์น บราวน์ว่าเป็นผู้กล้าหาญ เป็นนักบุญองค์ใหม่ คนทางใต้นั้นพอใจในพฤติกรรมของจอห์น บราวน์ และตีค่าพฤติกรรมดังกล่าวทั้งหมดว่าเป็นความคิดของคนทางเหนือที่ต้องการล้มเลิกสถาบัน

หาสของคนทางใต้ กรณีจอห์น บราวน์ปี 1859 เพิ่มความแตกแยกแก่คนทางเหนือและคนทางใต้

2.4 จัดสรรดินแดนตะวันตก

มีรัฐเกิดใหม่ทางตะวันตก 3 รัฐ ในสมัยเจมส์ บูชานานคือ

1. มินเนโซตา เข้าร่วมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 32 ในกลุ่มรัฐเสรีอันดับที่ 17 ในวันที่ 11 พฤษภาคม 1858

2. โอเรกอน เข้าร่วมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 33 ในกลุ่มรัฐเสรีอันดับที่ 18 ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 1859

3. แคนซัส เข้าร่วมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 34 ในกลุ่มรัฐเสรีอันดับที่ 19 ในวันที่ 29 มกราคม 1861 (รวมรัฐเสรี 19 ต่อรัฐมีทาส 15)

ต้นปี 1861 รัฐสภาประกาศจัดสรรดินแดน 3 ฝั่งใหญ่ทางตะวันตกคือดินแดนโคโลราโด ดินแดนเนวาด้า และดินแดนคาโคต้า

2.5 ค้นพบทองคำในโคโลราโด และเนวาด้า (1858-1859)

ในปี 1858 ค้นพบทองคำที่เมืองเดนเวอร์ (Denver) โคโลราโดและในปี 1859 ค้นพบทองคำที่เมืองเวอร์จิเนีย (Virginia City) เนวาด้า

2.6 สมาชิกรัฐสภาปฏิเสธนโยบายบริหารประเทศของบูชานาน

เนื่องจากเจมส์ บูชานานสนับสนุนกฎหมายแคนซัส-เนบรัสกาปี 1854 กำหนดคีย์คัมมันต์ในเสียงประชามติเพื่อการมีทาสหรือไม่มีทาสในดินแดนทั้งสอง ผลคือนำมาซึ่งการนองเลือดในแคนซัสปี 1857 (Bleeding Kansas) เพราะบูชานานเคารพในเสียงประชามติ การสั่งกองกำลังทหารรัฐบาลกลางเพื่อรักษาความสงบหรือแก้ไขปัญหาก็ไม่มีการดำเนินการแต่อย่างใด เป็นผลให้ในรัฐสภากลุ่มสมาชิกฝ่ายเหนือรวมตัวกันต่อต้านนโยบายบริหารประเทศของบูชานานในเรื่องการเพิ่มแสนยานุภาพของกำลังทัพบกและกองกำลังทัพเรือ การสร้างเส้นทางรถไฟเรียบชายฝั่งแปซิฟิก การขุดคลองลัดบานามาหรือนิคารากัว ด้วยท่าทีต่อต้านของสมาชิกรัฐสภาฝ่ายเหนือ เป็นผลให้บูชานานเองได้ใช้สิทธิประธานาธิบดีในการยับยั้งข้อกำหนดหลายฉบับที่ผ่านรัฐสภาอันรวมทั้งการให้คนอเมริกันเข้ามีสิทธิถือครองที่ดินในดินแดนตะวันตกโดยห้ามนำทาสเข้าใช้เป็นแรงงานในการทำเกษตรกรรม

2.7 การเลือกตั้งปี 1860

การเลือกตั้งปี 1860 มี 3 พรรคการเมืองเสนอตัวแทนของพรรคลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี

1. พรรคคอนสติติชันแนล ยูเนียน (The Constitutional Union Party) พรรคนี้คือพรรควิกเด็มที่หลงเหลืออยู่กล่าวคือในปี 1856 พรรควิกเสื่อมอย่างมาก สมาชิกพรรควิกทางใต้ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกพรรคเดโมแครตซึ่งสนับสนุนการมีทาส สมาชิกพรรควิกทางเหนือได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกพรรครีพับลิกันซึ่งต่อต้านการมีทาส ในปี 1860 สมาชิกพรรควิกที่เหลือจำนวนน้อยจัดประชุมที่เมืองบัลติมอร์ เปลี่ยนชื่อพรรควิกเป็นพรรคคอนสติติชันแนล ยูเนียน และเสนอจอห์น แบล (John Bell) ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี นโยบายพรรคคือการคงอยู่ของสหภาพและรัฐธรรมนูญ

2. พรรครีพับลิกัน (The Republican Party) เสนออับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี นโยบายของพรรคคือ จัดสรรดินแดนและต่อต้านด้านการขยายตัวของทาสเข้าสู่ดินแดนตะวันตกใหม่ โอบอุ้มธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยการตั้งกำแพงภาษีสินค้าขาเข้า พัฒนาภายในประเทศและขยายเส้นทางรถไฟสู่แปซิฟิก รีพับลิกันหวังได้รับเสียงสนับสนุนจากคนอเมริกันสามกลุ่มคือ เจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรมทางเหนือ ลูกจ้างแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม และเกษตรกรในดินแดนตะวันตกกลาง

3. พรรคเดโมแครต (The Democratic Party) การเลือกตั้งปี 1860 สมาชิกพรรคเดโมแครตแยกเป็น 2 กลุ่ม

3.1 กลุ่มสนับสนุนการมีทาส (Pro-Slavery Democrats) สมาชิกส่วนใหญ่เป็นคนทางใต้เสนอจอห์น ซี.บริคคินริจ (John C. Breckinridge) ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีนโยบายของกลุ่มคือ คงการมีทาส และการขยายตัวของทาสในดินแดนตะวันตก ตามคำตัดสินในเดรน สก็อตปี 1857 เดโมแครตกลุ่มสนับสนุนการมีทาสมีข้อตกลงว่าจะแยกตัวออกจากสหภาพถ้าพรรครีพับลิกันชนะการเลือกตั้งในปี 1860

3.2 กลุ่มสนับสนุนการมีทาสโดยยึดเสียงประชามติ (Popular Sovereignty Democrats) สมาชิกส่วนใหญ่เป็นเดโมแครตทางเหนือเสนอสตีเฟน เอ.ดักลาส (Stephen A. Douglas) ลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี นโยบายของกลุ่มคือการมีหรือ

ไม่มีทาสให้ยืมเสี่ยงประชามติ

ผลการนับคะแนนในวันที่ 6 พฤศจิกายน 1860 อับราฮัม ลินคอล์นจากพรรครีพับลิกันชนะด้วยคะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี 180 คะแนน และรัฐเสรีทั้งหมดให้การสนับสนุนลินคอล์น

2.8 คาโรไลนาได้ดำเนินการแยกตัวออกจากสหภาพในปี 1860¹⁰

6 พฤศจิกายน 1860 ผลการนับคะแนนการเลือกตั้งประธานาธิบดีปรากฏเด่นชัดว่า อับราฮัม ลินคอล์น จากพรรครีพับลิกันชนะการเลือกตั้ง

10 พฤศจิกายน 1860 สภาคาโรไลนาได้กำหนดเรียกประชุมเป็นกรณีพิเศษที่เมืองโคลัมเบีย (Columbia) ในวันที่ 20 ธันวาคม 1860

20 ธันวาคม 1860 มติการประชุมที่เมืองโคลัมเบีย ในคาโรไลนาได้ คือคาโรไลนาได้แยกตัวออกจากการรวมกับสหภาพ

24 ธันวาคม 1860 สภาคาโรไลนาได้ ร่างคำประกาศสาเหตุแห่งการแยกตัวจากสหภาพ (The Declaration of Immediate Causes) เนื่องมาจากสาเหตุ 3 ประการ คือ เพื่อคงไว้ซึ่งสิทธิของรัฐ การไม่อาจอยู่ร่วมกับรัฐทางเหนือซึ่งโจมตีและต่อต้านสถาบันทาส และการไม่อาจอยู่ร่วมกับรัฐบาลซึ่งนำโดยประธานาธิบดีผู้เกลียดชังสถาบันทาส

9 มกราคม - 1 กุมภาพันธ์ 1861 ทกรัฐทางใต้แยกตัวออกจากสหภาพเข้าเป็นฝ่ายคาโรไลนาใต้ ประกอบด้วยมิสซิสซิปปี ฟลอริดา อะลาบามา จอร์เจีย หลุยส์เซียนา และเท็กซัส รวมเป็นเจ็ดรัฐ

4 กุมภาพันธ์ - 11 มีนาคม 1861 เจ็ดรัฐที่แยกตัวออกจากสหภาพส่งตัวแทนร่วมประชุมที่เมืองมอนท์โกเมอรี (Montgomery) ในอะลาบามา¹¹ มติการประชุมในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1861 เห็นชอบในการรวมตัวของเจ็ดรัฐก่อตั้ง เป็นประเทศภายใต้ชื่อสมาพันธรัฐแห่งอเมริกา (The Confederate States of America) รัฐธรรมนูญของสมาพันธรัฐ (The Confederate Constitution) คล้ายคลึงกับรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาแทบทุกประการ ที่ต่างกันคือเน้นอธิปไตยและอิสรภาพในการบริหารงานในแต่ละรัฐ รวมทั้งให้การรับรองสิทธิในการคงสถาบันทาสในครอบครอง ทั้งนี้มติการประชุมในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1861 เห็นชอบให้เจฟเฟอร์สัน เดวิส (Jefferson Davis) ชาวมิสซิสซิปปีเป็นประธานาธิบดี และอเล็กซาน

เคอร์ เอช. สตีเฟนส์ (Alexandr H. Stephens) ชาวจอร์เจียเป็นรองประธานาธิบดี

2.9 ท่าทีของเจมส์ บูชานานต่อการแยกตัวของรัฐทั้งเจ็ด

เจมส์ บูชานานคงวางเฉย ไม่ส่งทหารปราบปรามหรือขู่บังคับให้เจ็ดรัฐกลับเข้าร่วมกับสหภาพ เพราะบูชานานเชื่อว่าด้วยนโยบายวางเฉยนี้จะมีผลทำให้เจ็ดรัฐจะคงความรู้สึกภักดีในรัฐบาลกลางและสหภาพและสำนึกได้ในภายหลัง ตลอดจนเชื่อว่าการแยกตัวของเจ็ดรัฐจะมีผลทำให้ในเวลาต่อมาทั้งเจ็ดรัฐต่างจะมีความรู้สึกว่าถูกปล่อยโดดเดี่ยว ความขัดแย้งกันเองจะติดตามมาและในไม่ช้าจะทยอยขอกลับเข้าร่วมในสหภาพดั้งเดิม บูชานานหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเวลาจะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด อับราฮัมและรัฐบาลชุดใหม่จะเข้ามาแก้ไขปัญหานานภายหลัง แต่จากการเสนอแนะของอธิบดีกรมอัยการคือ เอ็ดวิน เอ็ม สแตนตัน (Edwin M. Stanton) เป็นผลให้บูชานานเพียงประกาศอย่าง เป็นทางการว่าไม่มีรัฐใดมีสิทธิแยกตัวออกจากสหภาพ¹²

2.10 งานด้านต่างประเทศของเจมส์ บูชานาน

จากประสบการณ์ด้านการต่างประเทศของเจมส์ บูชานาน ครั้นเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในสมัยเจมส์ เค. โพลเป็นผลให้สหรัฐอเมริกาและอังกฤษมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ตลอดจนสหรัฐอเมริกามีส่วนในอันชักจูงให้อังกฤษยอมลงนามเป็นมิตรที่ดีกับนิการากัวและฮอนดูรัส

แต่เพราะในกลางศตวรรษที่ 19 มีความวุ่นวายเกิดขึ้นบ่อยครั้งในอเมริกากลาง เป็นผลให้ชาติทางยุโรปจำเป็นต้องส่งกองกำลังทหารเข้าแทรกแซงในอเมริกากลาง เพื่อรักษาวีถีและทรัพย์สินของนักลงทุนชาติตนที่เข้ามาทำธุรกิจในอเมริกากลาง จากท่าทีของกลุ่มชาติยุโรปในอเมริกากลาง เป็นผลให้บูชานานกล่าวเตือนรัฐสภาให้ตระหนักถึงการแทรกแซงดังกล่าวอันเป็นการละเมิดวาทะมอนโร (The Monroe Doctrine 1823)

ด้วยนโยบายมุ่งสกัดกั้นการแทรกแซงของชาติตะวันตกในทวีปอเมริกาในกลางศตวรรษที่ 19 ของบูชานาน เป็นการเน้นความศักดิ์สิทธิ์ของวาทะมอนโรและเป็นการขึ้นนโยบายสร้างความร่วมมือด้านกองกำลังทหารของสหรัฐอเมริกาเพื่อปฏิบัติการปราบปรามกองกำลังชาติตะวันตกที่เข้ามาแทรกแซงหรือมุ่งยึดครองดินแดนส่วนหนึ่งของทวีปอเมริกา (The Big Stick Policy) นโยบายดังกล่าวนี้มีผลในทางปฏิบัติในสมัยประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลล์ในต้นศตวรรษที่ 20

3. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของอับราฮัม ลินคอล์น (1861-1865)

อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln 1809-1865) ชาวเคนทักกี จากพรรค รีพับลิกัน เป็นประธานาธิบดีคนที่สิบหก บริหารประเทศระหว่างปี 1861-1865 รองประธานาธิบดีในสมัยที่หนึ่งคือ แฮนนิบัล แฮมลิน (Hannibal Hamlin) และรองประธานาธิบดีในสมัยที่สองคือแอนดรู จอห์นสัน (Andrew Johnson) ลินคอล์นเป็นประธานาธิบดีคนที่สามที่ถึงแก่กรรม ขณะดำรงตำแหน่งและเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ถูกลอบสังหารด้วยปืนสั้นชีวิตในวันที่ 14 เมษายน 1865 ขณะนั่งชมละครเรื่อง Our American Cousin ที่โรงละครฟอร์ด ในวอชิงตัน ลินคอล์นเป็นหนึ่งในรัฐบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของสหรัฐอเมริกา เป็นผู้รักษาสหภาพอเมริกันให้คงอยู่ในขณะคนอเมริกันแตกแยกและทำสงครามกลางเมืองช่วงปี 1861-1865 ทั้งได้พิสูจน์ให้โลกได้เห็นว่าระบอบประชาธิปไตยเป็นวิถีทางการเมืองที่ดีที่สุดในการปกครอง ภายใต้การปกครองของลินคอล์น เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับสงครามกลางเมือง รัฐสภาออกกฎหมายเก็บภาษีรายได้เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาเพื่อนำเงินที่เก็บได้ส่วนหนึ่งใช้ในกิจการสงคราม ทั้งเป็นครั้งแรกที่เจ้าหน้าที่รัฐบาลกลางต้องสอบถามคนว่าจงรักภักดีต่อสหภาพ คนอเมริกันหลังไหลอพยพสู่ดินแดนตะวันตกเพื่อทำเกษตรกรรมและทำเหมืองแร่ ตลอดจนรัฐบาลกลางมุ่งกระจายการศึกษาสู่ดินแดนตะวันตกโดยกำหนดจัดตั้งวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยในปัจจุบันในดินแดนดังกล่าว

3.1 สุนทรพจน์ในวันพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีปี 1861¹³

4 มีนาคม 1861 วันพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี (The Inauguration Day) ลินคอล์นได้กล่าวสุนทรพจน์บ่งชี้ชัดถึงเจตนาอันแท้จริงของตนแก่คนอเมริกันคือ

1. สหภาพต้องคงอยู่
2. รัฐบาลกลางจะไม่เข้าไปแทรกแซงในรัฐที่มีทาส
3. รัฐบาลกลางจะใช้กำลังทหารเพียงเพื่อการปกป้องรักษาสมบัติและสถานที่ทำการของรัฐบาล เช่น บัอม คลังแสงสรรพาวุธ และด่านศุลกากร เป็นต้น
4. ต้องการเห็นความสามัคคีของคนอเมริกัน
5. ไม่ต้องการเห็นการก้าวร้าวใด ๆ ในอนาคต

3.2 จุดระเบิดของสงครามกลางเมือง - 12 เมษายน 1861¹⁴

ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1861 นับตั้งแต่การประกาศก่อตั้งประเทศสมาพันธรัฐแห่งอเมริกาของเจ็ดรัฐทางใต้ กองกำลังสมาพันธหรือกองกำลังฝ่ายใต้ได้เข้ายึดที่ทำการของรัฐบาลกลางส่วนใหญ่มุ่งตั้งในดินแดนใต้โดยเฉพะอย่างยิ่ง บ้อมชายฝั่งตะวันออก เมื่อลินคอล์นเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีคงเหลือไว้เพียง 2 บ้อมคือบ้อมพิกเคนส์ (Pickens) ที่เมืองเพนซาโคลา (Pensacola) ในฟลอริดา และบ้อมซัมเตอร์ (Sumter) ที่เมืองชาร์ลส์ตัน (Charleston) ในคาโรไลนาใต้ บ้อมทั้งสองอยู่ภายใต้การยึดครองของกองกำลังรัฐบาลกลาง กองกำลังฝ่ายใต้ประกาศจะยึดครองบ้อมทั้งสองในอนาคตเริ่มด้วยมุ่งยึดครองบ้อมซัมเตอร์

บ้อมซัมเตอร์อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพันตรีโรเบิร์ต แอนเดอร์สัน (Robert Anderson) หากลินคอล์นส่งกองกำลังจากบ้อมซัมเตอร์จะมีผลทำให้คนทางเหนือไม่พอใจและประท้วง แต่หากลินคอล์นส่งกองกำลังไว้ที่บ้อมซัมเตอร์ จะมีผลทำให้คนทางใต้ไม่พอใจและใช้เป็นเหตุแห่งการเกิดสงคราม

เพราะกลางเดือนมีนาคม 1861 พันตรีแอนเดอร์สัน รายงานกระทรวงกลาโหมว่า ใกล้เคียงเสบียง ลินคอล์นตัดสินใจสั่งให้ส่งเสบียงและของใช้ที่จำเป็นจริงแก่บ้อมซัมเตอร์ รัฐบาลฝ่ายใต้ได้รับข่าวคิดว่ารัฐบาลกลางมุ่งเสริมกำลังและอาวุธ จึงส่งนายพลปิแยร์ โบการ์ด (Pierre Beauregard) นำกองกำลังฝ่ายใต้มุ่งสู่บ้อมซัมเตอร์และมีอำนาจปฏิบัติการยิงถ้าจำเป็นเพื่อมิให้เสบียงเข้าสู่บ้อมซัมเตอร์ได้

เวลาตี 4.30 นาฬิกาของวันที่ 12 เมษายน 1861 กองกำลังทั้งสองฝ่ายยิงปะทะกันที่บ้อมซัมเตอร์ บ่ายวันที่ 14 เมษายน 1861 พันตรีแอนเดอร์สันและกองกำลังรัฐบาลกลางยอมจำนนต่อกองกำลังฝ่ายใต้ ชาวการสูญเสียบ้อมซัมเตอร์เป็นผลให้ชายฉกรรจ์อเมริกันแยกออกเป็นสองฝ่ายและเข้าร่วมในกองกำลังของตน เหตุการณ์บ้อมซัมเตอร์ในวันที่ 12 เมษายน 1861 คือจุดระเบิดของสงครามกลางเมืองอเมริกัน

3.3 สาเหตุแห่งการเกิดสงครามกลางเมือง

สงครามกลางเมืองอเมริกันไม่ใช่สงครามเลืกทาส แต่ทาสมีส่วนสอดแทรกอยู่ในเกือบทุกสาเหตุอันนำไปสู่สงครามกลางเมือง การเลืกทาสเป็นผลพลอยได้ที่เกิดขึ้นก่อนการยุติสงครามกลางเมือง ทั้งนี้เป็นการยากที่จะตอบคำถามที่ถามว่าอะไรคือสาเหตุที่แท้จริงอันนำไปสู่การ

เกิดสงครามกลางเมืองอเมริกัน? นักประวัติศาสตร์อเมริกันได้ทำการศึกษาหาคำตอบหลากหลาย
แตกต่างกันออกไป พอสรุปอย่างกว้าง ๆ เพื่อง่ายแก่การทำความเข้าใจก็คือเนื่องมาจาก
ความขัดแย้งของคนอเมริกันในด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและแนวความคิด และความรู้สึก
ในลัทธิชาตินิยม

1. ความขัดแย้งด้านเศรษฐกิจ คนทางเหนือประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมและการ
ค้า แรงงานที่ใช้ในการทำธุรกิจส่วนใหญ่เป็นแรงงานคนผิวขาวจากยุโรปที่อพยพมาอเมริกา
ตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศเป็นแหล่งระบายสินค้า ความต้องการหลักของคนทางเหนือมี
4 ประการคือ ประการแรกต้องการให้รัฐบาลกลางโอบอุ้มธุรกิจอุตสาหกรรมและการค้าด้วยการ
เพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าขาเข้า (ตั้งกำแพงภาษีสินค้าขาเข้า) ให้สูง เพื่อสกัดกั้นหรือลดประ
มาณการนำเข้าสินค้าต่างประเทศประเภทเดียวกันกับที่สามารถผลิตได้เองในอเมริกาให้มีการนำ
เข้าลดน้อยลงหรือไม่อาจนำเข้าได้ เพื่อสินค้าดังกล่าวในอเมริกาจะได้คงจำหน่ายได้หรือดำเนิน
กิจการอยู่ได้ต่อไป ประการที่สองต้องการให้ระบบการเงินธนาคารเป็นแบบเก่าคือรัฐบาล
กลางควบคุมการเงินโดยธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาเป็นผู้ดำเนินการ เงินทุนที่ใช้ในการดำเนิน
การยึดหลักรัฐบาลกลางถือหุ้น 1 ใน 5 และ เอกชนถือหุ้น 4 ใน 5 อันจะมีผลทำให้เอกชนผู้ถือ
หุ้นหรือบรรดานายทุนทางเหนือคงการมีบทบาทและอิทธิพลในวัฏจักรการเงินของสหรัฐอเมริกา
ประการที่สามคือการถือครองดินแดนตะวันตกใหม่ ต้องการให้รัฐบาลกลางดำเนินการจัดสรรโดย
กำหนดห้ามนำทาสเข้าใช้เป็นแรงงาน ทั้งนี้มุ่งเพื่อไม่ให้มีทาสในดินแดนตะวันตกใหม่และคน
อเมริกันที่ยากจนจะได้มีโอกาสเป็นเจ้าของถือครองดินแดนตะวันตกใหม่ได้ ประการที่สี่คือต้อง
การใช้รัฐบาลกลางขยายเส้นทางคมนาคมเพื่อประโยชน์ด้านการคมนาคม การค้า และการสื่อ
สาร ส่วนคนทางใต้ประกอบเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลัก แรงงานที่ใช้ในการทำเกษตรกรรมคือ
แรงงานคนผิวดำหรือแรงงานทาส ตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศเป็นแหล่งระบายผลิตผล
เกษตรกรรม ความต้องการหลักของคนทางใต้มี 4 ประการคือ ประการแรกคือต้องการให้
รัฐบาลกลางโอบอุ้มเกษตรกรรมด้วยการลดพิกัดอัตราภาษีสินค้าขาเข้า (ลดกำแพงภาษีสินค้าขาเข้า)
ให้ต่ำลง เพื่อเกษตรกรจะสามารถขยายผลิตผลเกษตรกรรมแก่พ่อค้าทางยุโรปได้ การที่รัฐบาล
กลางจะปฏิบัติตามคำร้องขอของผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยการตั้งกำแพงภาษีขาเข้าสูง
จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมในต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางยุโรปไม่พอใจ

เพราะสินค้าสำเร็จรูปจากยุโรปจะมีการนำเข้าอเมริกาได้น้อยลง การตอบโต้ของผู้ประกอบการ
ธุรกิจอุตสาหกรรมทางยุโรปคือลดปริมาณการซื้อหรือนำเข้าผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมอันจะเป็นผลเสียแก่
เกษตรกรอเมริกันหรือคนทางใต้ ประการที่สองคือต้องการให้ระบบการเงินการธนาคารมีการ
เปลี่ยนแปลงคือไม่เห็นด้วยกับการจัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา เพราะเอกชนผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่
ของธนาคารคือนายทุนทางเหนือ ประโยชน์จากธนาคารทุกด้านจะตกแก่เอกชนผู้ถือหุ้น ทั้งคิด
เสนอว่ารัฐบาลกลางใช้อำนาจเกินขอบเขต เพราะไม่มีมาตราในรัฐธรรมนูญปี 1787 กำหนด
ให้รัฐบาลกลางมีอำนาจจัดตั้งธนาคารชาติได้ ประการที่สามคือต้องการให้มีการนำทาสเข้าสู่ดิน
แดนตะวันตกใหม่ เพื่อพัฒนาเขตปลูกฝ้ายให้กว้างขวางออกไป อันจะเป็นทางนำมาซึ่งการเพิ่มขึ้น
ของผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมฝ้ายและรายได้เพิ่มมากขึ้นจากเดิม ประการที่สี่คือขยายเส้นทางคมนาคม
เพื่อประโยชน์ด้านการคมนาคม การนำผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมสู่ตลาดและโรงงาน และการสื่อสาร
ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าด้วยสภาพเศรษฐกิจนำมาซึ่งความขัดแย้งกันระหว่างคนทางเหนือและทางใต้ใน
เกือบทุกประการ เพียงการคมนาคมเท่านั้นที่ต่างมีความต้องการเช่นเดียวกัน

2. ความขัดแย้งด้านการเมือง พรรคการเมืองทางเหนือคือพรรครีพับลิกัน
(The Republican Party) นโยบายหลักของพรรคคือการโอบอุ้มอุตสาหกรรมและการค้าด้วยการ
การตั้งกำแพงภาษีขาเข้าให้สูง มุ่งพัฒนาภายในประเทศและขยายเส้นทางคมนาคมโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเส้นทางรถไฟสู่ชายฝั่งตะวันตก จัดสรรดินแดนตะวันตกใหม่กำหนดห้ามนำทาสเข้าใช้เป็น
แรง สนับสนุนการจัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาสมัยที่สามเพื่อจัดระเบียบการเงินของประเทศ
พรรครีพับลิกันหัวรุนแรง เน้นการเลิกทาสในสหรัฐอเมริกา และรัฐบาลกลางต้องมีอำนาจเหนือ
หรือมากกว่ารัฐบาลมลรัฐเพื่อการบริหารที่จะก้าวไกลในอนาคต พรรคการเมืองทางใต้คือพรรค
เดโมแครติก (The Democratic Party) นโยบายหลักของพรรคคือการโอบอุ้มเกษตรกรรม
ด้วยการลดกำแพงภาษีขาเข้าให้ต่ำ จัดสรรดินแดนตะวันตกใหม่โดยอนุญาตให้นำทาสเข้าใช้เป็น
แรงงานได้ สถาบันทาสจะต้องคงอยู่เพื่อการคงอยู่ของเกษตรกรรมฝ้าย ไม่สนับสนุนการจัดตั้ง
ธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาสมัยที่สามเพราะไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใดแก่คนทางใต้ รัฐบาล
กลางต้องใช้อำนาจในขอบเขตตามที่รัฐธรรมนูญปี 1787 กำหนดไว้ ทั้งนี้รัฐบาลแห่งรัฐสามารถ
ปฏิเสธกฎหมายที่รัฐสภาของรัฐบาลกลางกำหนดออกมาซึ่งบังคับถ้าไม่ชอบในกฎหมายนั้นเพราะขัด
ต่อรัฐธรรมนูญและถ้ารัฐบาลกลางยังคงบังคับรัฐบาลแห่งรัฐให้ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวรัฐบาลแห่ง

รัฐมีสิทธิแยกตัวออกจากการรวมกับสหภาพ และมุ่งพัฒนาภายในประเทศรวมทั้งการขยายเส้นทางคมนาคมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เส้นทางรถไฟสู่ชายฝั่งตะวันตก จะ เห็นได้ว่านโยบายของพรรคทั้งสองขัดแย้งกันแทบทุกประการ คงมีเพียง เรื่องการพัฒนาภายในประเทศและการคมนาคมเท่านั้นที่สอดคล้องกัน

3. ความขัดแย้งด้านสังคมและแนวความคิด สังคมทางเหนือเป็นสังคมคนผิวขาว แรงงานที่เข้าในการประกอบธุรกิจเป็นแรงงานคนผิวขาวเช่นกัน เงินคือค่าตอบแทนที่ได้รับจากการทำงาน คนทางเหนือต่างมีความคิดเห็นพ้องกันว่า การปฏิบัติต่อทาสอย่างไร้ความเมตตา เป็นการกระทำที่ซาดิสต์ที่เจริญแล้วไม่ควรกระทำ คนทางเหนือพวกหัวรุนแรงต้องการให้มีการเลิกทาสอย่างทันทีและเด็ดขาด (Abolitionists) สังคมทางใต้เป็นสังคมที่มีคนผิวดำและคนผิวขาวอยู่ปะปนกัน โดยเฉพาะสังคมทางใต้บริเวณที่ทำไร่ฝ้ายเป็นแปลงใหญ่ (Plantation) คนผิวดำจะมีจำนวนมากกว่าคนผิวขาวซึ่งเป็นเจ้าของกิจการไร่ฝ้าย คนผิวขาวเจ้าของทาสคิดว่าทาสคือสมบัติประเภทหนึ่งของเขา มีสิทธิในตัวทาสอย่างเต็มที่ การทำทารุณหรือการซื้อขายทาสเป็นเรื่องธรรมดาเพื่อการคงอยู่ของ เศรษฐกิจทางใต้ซึ่งปลูกฝ้ายต้องอาศัยแรงงานทาสเป็นหลัก ทาสจัดเป็นสถาบันหนึ่งของทางใต้ที่ต้องคงอยู่ล้มเลิกไม่ได้ นายทาสเป็นกลุ่มผู้นำทางใต้ ไม่พอใจอย่างมากต่อคำตำหนิของคนทางเหนือที่กล่าวหาว่านายทาสกระทำการไ้มนุชยธรรมต่อทาสรวมทั้ง โกรธมากที่พวกหัวรุนแรง เรียกร้องให้มีการเลิกทาสอย่างทันทีและเด็ดขาด

4. ความรู้สึกชาตินิยม (Nationalism)¹⁵ โดยแท้จริงแล้วอับราฮัม ลินคอล์นไม่ชอบการมีทาส แต่ลินคอล์นไม่ใช่สมาชิกพวกหัวรุนแรงที่ต้องการเลิกทาสอย่างทันทีและเด็ดขาด ลินคอล์นเพียงไม่ต้องการให้ทาสขยายเข้าสู่ดินแดนตะวันตกใหม่ ลินคอล์นมองว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่เจริญแล้วให้เสรีภาพแก่ทุกคน ทุกคนโดยเฉพาะ เด็ก ๆ ควรมีโอกาสได้เรียนรู้ มีความสุขและได้รับประโยชน์เท่าเทียมกัน ลินคอล์นต้องการเห็นการคงอยู่ของสหภาพเป็นหนึ่งเดียว ไม่ต้องการเห็นการแบ่งแยกเป็นฝ่ายใต้หรือสมาพันธรัฐแห่งอเมริกา และฝ่ายเหนือคือสหรัฐอเมริกา ทั้งไม่ต้องการเห็นการก้าวร้าวใด ๆ ที่จะเกิดขึ้นภายในสหรัฐอเมริกา ภายใต้การบริหารประเทศของตน จากเหตุการณ์ที่บ้อมซัมเตอร์ระหว่างวันที่ 12-14 เมษายน 1861 เป็นสิ่งบ่งชี้การก้าวร้าวด้วยเจตนาของกองกำลังฝ่ายใต้ เป็นผลให้ในวันที่ 15 เมษายน 1861 ลินคอล์นเรียกระดมกองกำลังอาสาสมัคร 75,000 คน เข้าประจำการเพื่อรักษาสหภาพให้คงอยู่ตลอดไป

3.4 รัฐทางใต้ อีก 4 รัฐ เข้าร่วมกับสมาพันธรัฐแห่งอเมริกา¹⁶

15 เมษายน 1861 เมื่ออับราฮัม ลินคอล์นเรียกกองกำลังอาสาสมัครเข้าประจำการในกองกำลังรัฐบาลกลางเพื่อรักษาสภาพ ฝ่ายสมาพันธรัฐแห่งอเมริกาหรือฝ่ายใต้มีรัฐเข้าร่วมเพียงเจ็ดรัฐ คือ คาโรไลนาใต้ จอร์เจีย ฟลอริดา อะลาบามา มิสซิสซิปปี หลุยส์เซียนา และเท็กซัส

17 เมษายน - 20 พฤษภาคม 1861 มีรัฐทางใต้สี่รัฐประกาศตนเข้าร่วมกับฝ่ายใต้ คือเวอร์จิเนีย อดัมส์ เทนเนสซี และคาโรไลนาเหนือ รวมฝ่ายใต้มีรัฐเข้าร่วมทั้งหมดสิบเอ็ดรัฐ จากการที่เวอร์จิเนียเข้าร่วมกับฝ่ายใต้เป็นเหตุให้เกิดผลติดตามมา 2 ประการ ประการแรกคือชาวเวอร์จิเนียทางตะวันตกเฉียงเหนือไม่พอใจ ประกาศตนขอแยกตัวออกจากการเป็นประชากรของเวอร์จิเนียก่อตั้งเป็นรัฐใหม่ชื่อ เวอร์จิเนียตะวันตก (West Virginia) และในเวลาต่อมาได้นำเวอร์จิเนียตะวันตกเข้าร่วมกับฝ่ายเหนือภายใต้การนำของอับราฮัม ลินคอล์น ประการที่สองคือในวันที่ 21 พฤษภาคม 1861 เมืองริชมอนด์ในเวอร์จิเนียถูกกำหนดให้เป็นเมืองหลวงของฝ่ายใต้

3.5 รัฐพรมแดนตัดสินใจเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา¹⁷

เดลาแวร์ แมริแลนด์ แคนทักกี และมิสซูรี เป็นรัฐพรมแดน (The Border States) อยู่ระหว่างฝ่ายใต้และฝ่ายเหนือ ในอดีตสี่รัฐดังกล่าวเป็นรัฐมีทาส เมื่อสงครามกลางเมืองเริ่มขึ้นด้วยการปะทะที่บ้อมซัมเตอร์ รัฐบาลภายใต้การนำของอับราฮัม ลินคอล์นเห็นความจำเป็นต้องนำสี่รัฐดังกล่าวเข้าร่วมกับฝ่ายเหนือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแมริแลนด์เพราะเมืองหลวงคือวอชิงตัน ดี.ซี. ตั้งอยู่ในแมริแลนด์ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ลินคอล์นสั่งกองกำลังทหารเข้ายึดแมริแลนด์และนำารวมเข้ากับฝ่ายเหนือ สำหรับอีกสามรัฐคือ เดลาแวร์ แคนทักกี และมิสซูรีตัดสินใจเข้าร่วมกับฝ่ายเหนือเองในเวลาต่อมา

ด้วยสาเหตุความขัดแย้งทั้ง 4 ประการ นำไปสู่สงครามกลางเมืองอเมริกัน (1861-1865) และสหภาพ (Union) ต้องแบ่งแยกออกเป็น 2 ฝ่าย คือ

1. ฝ่ายใต้หรือฝ่ายสมาพันธรัฐแห่งอเมริกา (The Confederate States of America) มีเจฟเฟอร์สัน เดวิส (Jefferson Davis) เป็นประธานาธิบดี ประกอบด้วย 11 รัฐ มีริชมอนด์ (Richmond) ในเวอร์จิเนียเป็นเมืองหลวง

2. ฝ่ายเหนือ หรือฝ่ายรัฐบาลกลาง หรือฝ่ายสหรัฐอเมริกา (The United States of America) มีอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) เป็นประธานาธิบดี ประกอบด้วย 24 รัฐ มีวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C) ในแมริแลนด์เป็นเมืองหลวง

3.6 ความได้เปรียบของฝ่ายเหนือในการทำสงครามกลางเมือง¹⁸

เมื่อสงครามกลางเมืองเริ่มขึ้นในวันที่ 12 เมษายน 1861 ในการปะทะที่บ้อมซัมเตอร์ กล่าวได้ว่าฝ่ายเหนือได้เปรียบฝ่ายใต้ 4 ประการหลักคือ ในด้านกองกำลัง และประชากร เศรษฐกิจ การคมนาคม และกองทัพเรือ

1. ความได้เปรียบในด้านประชากรและกองกำลังทหาร ในเดือนเมษายน 1861 ประชากรฝ่ายเหนือใน 24 รัฐ รวม 22 ล้านคน ประมาณว่าในระหว่างสงครามกลางเมืองมีผู้อพยพจากต่างประเทศเข้าเป็นประชากรฝ่ายเหนือเพิ่มอีก 8 แสนคน ทั้งสี่มีชายฉกรรจ์ลูกต่างชาติเข้าร่วมในกองกำลังฝ่ายเหนือประมาณ 4 แสนคน

2. ความได้เปรียบด้านเศรษฐกิจ เมื่อสงครามกลางเมืองเริ่มปรากฏว่าฝ่ายเหนือคุมอุตสาหกรรมของชาติ 92 เปอร์เซ็นต์ ตลอดจนคุมแหล่งทรัพยากรธรรมชาติและแร่ธาตุเกือบทั้งหมดอันได้แก่ถ่านหิน เหล็ก ทองแดงและทองคำ ในขณะที่ความมั่งคั่งของฝ่ายใต้คือทาสและที่ดินเท่านั้น

3. ความได้เปรียบด้านการคมนาคม รถไฟเป็นเส้นทางคมนาคมหลักของสหรัฐอเมริกาในกลางศตวรรษที่ 19 เส้นทางรถไฟส่วนใหญ่ทอดอยู่ในดินแดนทางเหนือและตะวันตกตอนกลาง รถไฟช่วยนำกองกำลัง เสบียงอาหารและอาวุธสู่สมรภูมิตบ นำผลิตผลเกษตรกรรมจากดินแดนตะวันตกตอนกลางสู่โรงงานและตลาดในเมืองทางตะวันออก

4. ความได้เปรียบด้านกองทัพเรือ ฝ่ายเหนือคุมกองทัพเรือและเรือสินค้าขนาดใหญ่ จากการมีเรือสินค้าขนาดใหญ่ไว้ครอบครอง เป็นผลให้สามารถติดต่อค้าขายกับทางยุโรปได้เป็นอย่างดีในระหว่างสงครามกลางเมือง

จุดมุ่งหมายและแผนการรบของฝ่ายเหนือ ฝ่ายเหนือกำหนดจุดมุ่งหมายในการรบไว้ 2 ประการหลัก ประการแรก ในช่วงปีแรกของการรณรงค์ เพื่อบังคับให้ฝ่ายใต้กลับเข้าร่วมกับสหภาพเป็นหนึ่งเดียวดังเดิม ไม่มีการแบ่งแยกเป็นฝ่ายเหนือหรือฝ่ายใต้ ประการที่สอง เป็นจุดมุ่งหมายที่เกิดขึ้นในปี 1862 มุ่งเพื่อปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระ สำหรับแผนการรบของฝ่ายเหนือ

กำหนดเพื่อการโจมตีอย่างเด่นชัดไว้ 3 แผนการคือ ประการแรก คือแผนตัดกำลังฝ่ายใต้ด้วยการปิดล้อมชายฝั่ง ไม่ให้ฝ่ายใต้รับการช่วยเหลือใด ๆ จากมิตรประเทศทางยุโรป ประการที่สองคือแผนแบ่งแยกดินแดนฝ่ายใต้ด้วยการยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปี และเส้นทางรถไฟ ประการที่สามคือแผนยึดเมืองหลวงริชมอนด์ของฝ่ายใต้และรุกราล่องกำลังฝ่ายใต้ให้ยอมจำนน ทั้งนี้คือรูปแบบของทหารฝ่ายเหนือเป็นส่วนใหญ่

3.7 ความได้เปรียบของฝ่ายใต้ในการทำสงครามกลางเมือง 19

กล่าวได้ว่าฝ่ายใต้เสียเปรียบฝ่ายเหนือเกือบทุกด้าน เริ่มด้วยความเสียเปรียบด้านกองกำลังทหารและประชากร ใน 11 รัฐฝ่ายใต้รวมมีประชากรประมาณ 9 ล้านคน เป็นคนผิวดำหรือทาสเสีย 3.5 ล้านคน ความเสียเปรียบด้านเศรษฐกิจคือฝ่ายใต้คงมีเพียงที่ดินผลิตผลฝ้าย และทาสเป็นตัวบ่งบอกความมั่งคั่ง ฝ่ายใต้เชื่อว่าอังกฤษและฝรั่งเศสต้องการความช่วยเหลือในทุกเรื่องแก่ฝ่ายใต้ เพราะโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้าของอังกฤษและฝรั่งเศสต้องการฝ้ายของฝ่ายใต้ ทั้งนี้ฝ่ายใต้ลืมนึกไปว่าหากฝ่ายเหนือใช้กองเรือรบปิดล้อมชายฝั่งฝ่ายใต้ การช่วยเหลือใด ๆ จากอังกฤษและฝรั่งเศสไม่อาจมาถึงมือฝ่ายใต้ได้เลย นอกจากนี้ฝ่ายใต้ยังเสียเปรียบด้านการคมนาคมและขาดแคลนเรือรบ ความได้เปรียบของฝ่ายใต้อาจกล่าวได้ว่าคงมีเพียงการมีนายทหารหลายคนผู้มีความสามารถ และมีประสบการณ์ยาวนานในกองทัพสหรัฐอเมริกา เข้าเป็นพวกวางแผนและบัญชาการรบเช่นนายพลโรเบิร์ต อี.ลี (Robert E. Lee) นายพลโทมัส โจนาทัน แจ็คสัน (Thomas Jonathan Jackson or "Stonewall" Jackson) และนายพลจอร์จ พิคเค็ทซ์ (George Pickett) เป็นต้น ความได้เปรียบประการที่สองคือคนทางใต้เคยชินกับชีวิตกลางแจ้ง คู่แข่งกับการใช้อาวุธปืน การอยู่บนหลังม้าได้อย่างยาวนาน รวมถึงมีความอดทนต่อความยากลำบาก

จุดมุ่งหมายและแผนการรบของฝ่ายใต้ จุดมุ่งหมายในการรบของฝ่ายใต้เพียงเป็นการทำสงครามเพื่อรักษาดินแดน เอกราช และสิทธิในการเลือกรูปแบบการปกครอง ฝ่ายใต้เลือกเป็นฝ่ายรับคือขับไล่หรือผลักดันให้กำลังฝ่ายเหนือออกจากดินแดนฝ่ายใต้ อันจะมีผลให้สงครามยืดเยื้อยาวนานออกไป โดยฝ่ายใต้หวังว่าสักวันหนึ่งกองกำลังฝ่ายเหนือจะอ่อนล้าและขอเจรจาสันติภาพกับฝ่ายใต้ สำหรับแผนการรบของฝ่ายใต้คือมุ่งยึดครองวอชิงตัน ดี.ซี. เมืองหลวงของฝ่ายเหนือ หลังจากนั้นนำกองกำลังมุ่งขึ้นเหนือยึดดินแดนหุบเขา เซอนานาโด

(The Shenandoah Valley) เข้าสู่แมริแลนด์ และเพนซิลวาเนีย ด้วยแผนการรบนี้ฝ่ายใต้จะได้ยึดครองดินแดนตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกตอนกลางของฝ่ายเหนืออันจะมีผลให้ฝ่ายใต้สามารถควบคุมเส้นทางคมนาคมของฝ่ายเหนือได้และทำให้ฝ่ายเหนือต้องยอมจำนนที่สูงสุดคือเครื่องแบบกองกำลังฝ่ายใต้คือสีเทา

3.5 การรบในสงครามกลางเมือง

เป็นที่ทราบกันแล้วว่าสงครามกลางเมืองกองกำลังฝ่ายเหนือรบแบบรุกคือโจมตีและรุกรานฝ่ายใต้เพื่อบังคับให้ฝ่ายใต้ยอมจำนนกลับเข้าร่วมกับสหภาพสำหรับกองกำลังฝ่ายใต้นั้นรบแบบรับคือมุ่งเพียงขับไล่หรือผลักดันกองกำลังฝ่ายเหนือให้ออกจากพื้นที่ฝ่ายใต้ด้วยจุดมุ่งหมายในการรบที่ต่างกันนี้เป็นผลทำให้การรบส่วนใหญ่สมรภูมिरบเกิดขึ้นในดินแดนทางใต้ (ยกเว้นการรบที่เกิดที่สเบอร์กันเพนซิลวาเนีย (Gettysburg, Pennsylvania) สมรภูมिरบใหญ่ในสงครามกลางเมืองแบ่งได้ 3 สมรภูมิคือ

1. การปิดล้อมชายฝั่ง กองกำลังฝ่ายเหนือมุ่งปิดล้อมชายฝั่งของฝ่ายใต้เพื่อไม่ให้ฝ่ายใต้สามารถรับเสบียงหรืออาวุธจากยุโรปได้รวมทั้งไม่สามารถส่งฝ่ายไปจำหน่ายยังตลาดทางยุโรป
2. การรบทางตะวันออก เป็นการรบที่ฝ่ายเหนือมุ่งยึดริชมอนด์เมืองหลวงของฝ่ายใต้
3. การรบทางตะวันตก เป็นการรบที่ฝ่ายเหนือมุ่งยึดครองแม่น้ำมิสซิสซิปปี

3.8.1 การรบในปี 1861

การรบทางตะวันออกที่บูลรัน (Bull Run)²⁰ บูลรันเป็นชื่อลำธารในดินแดนตอนเหนือของเวอร์จิเนีย การปะทะที่บูลรันมีขึ้นในวันที่ 21 กรกฎาคม 1861 ฝ่ายใต้มีชัยชนะสามารถขับไล่กองกำลังฝ่ายเหนือให้ถอยกลับดินแดนทางเหนือ นับเป็นการปราชัยครั้งที่สองของฝ่ายเหนือในปี 1861

กลางเดือนกรกฎาคม 1861 กองกำลังอาสาฝ่ายเหนือจากออลิงตัน ดี.ซี. เคลื่อนลงใต้มุ่งสู่เวอร์จิเนีย กองกำลังฝ่ายใต้นำโดยนายพลโทมัส โจนาทัน แจ็คสัน (Thomas Jonathan "Stonewall" Jackson) เคลื่อนรับการบุกของกองกำลังฝ่ายเหนือ การปะทะมีขึ้นในวันที่ 21 กรกฎาคม 1861 ที่บูลรันในดินแดนของฝ่ายใต้ ผลการปะทะฝ่ายใต้

ขณะ ทั้งนี้กองกำลังฝ่ายใต้มีได้ติดตามรุกไล่เข้าไปในดินแดนฝ่ายเหนือแต่อย่างใด

จากความพ่ายแพ้ของฝ่ายเหนือในการปะทะที่บุลร์รันในเวอร์จิเนียเป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางประการในกองกำลังและแผนการรบของฝ่ายเหนือคือ ประการแรกเปลี่ยนผู้บัญชาการรบกองกำลังฝ่ายเหนือจากนายพลไอรวิน แมคโดเวล (Irvin McDowell) เป็นนายพลจอร์จ บี. แมคคลีแลน (George B. McClellan) ประการที่สองบดล้อมชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของฝ่ายใต้รวมระยะทางยาว 3,550 ไมล์จากเวอร์จิเนียอ้อมฟลอริดาถึงเท็กซัสจากการถูกบดล้อมชายฝั่งนั้นเป็นผลเสียแก่ฝ่ายใต้อย่างมากคือทำให้การค้าของฝ่ายใต้ซบเซาผลิตผลเกษตรกรรมเช่นฝ้าย ฝ้ายดิบ น้ำตาล ไม่อาจส่งจำหน่ายยังตลาดยุโรปเพื่อแลกเปลี่ยนเป็นอาวุธ อุปกรณ์ของใช้ เครื่องนุ่งห่ม และสินค้าสำเร็จรูปได้ เป็นผลทำให้ในเวลาต่อมาฝ่ายใต้ขาดแคลนสิ่งของดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้จะมีผลเสียด้านการค้าแล้วยังมีผลเสียด้านกองกำลังกล่าวคือกองกำลังฝ่ายใต้ต้องแบ่งแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งรักษาป้อมและพื้นที่ชายฝั่ง อีกส่วนหนึ่งต้องปฏิบัติการรบในดินแดนตอนใน

3.8.2 การรบในปี 1862

ก. การรบทางตะวันตกในปี 1862 ผลคือฝ่ายเหนือไม่ประสบความสำเร็จในการบุกยึดครองแม่น้ำมิสซิสซิปปี²¹ อับราฮัม ลินคอล์น แต่งตั้งให้นายพลเฮนรี ดับลิว แฮลเลค (Henry W. Halleck) เป็นผู้บัญชาการรบในสมรภูมิทางตะวันตก เพื่อการบุกยึดครองลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี นายพลแฮลเลค กำหนดให้นายพลยูลิสซิส เอส แกรนต์ (Ulysses S. Grant) ดำเนินการ จากการปฏิบัติการของนายพลแกรนต์เริ่มยึดครองแม่น้ำมิสซิสซิปปีจากทางเหนือลงมาโดยสามารถยึดป้อมแฮนรี (Fort Henry) บนแม่น้ำเทนเนสซีตอนเหนือได้ในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1861 ยึดป้อมโดเนลสัน (Fort Donelson) บนแม่น้ำคัมเบอร์แลนด์ได้ในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1861 กองกำลังฝ่ายใต้นำโดยนายพลอัลเบิร์ต เอส. จอห์นสตัน (Albert S. Johnston) ปฏิบัติการต่อต้านการรุกของนายพลแกรนต์ ผลคือกองกำลังฝ่ายใต้ต้องถอยถอยลงมาและนายพลจอห์นสตันเสียชีวิตในการรบ กองกำลังฝ่ายเหนือเคลื่อนลงมาตั้งมั่นที่วิกส์เบิร์ก (Vicksburg) ในมิสซิสซิปปี ที่วิกส์เบิร์ก มีป้อมปราการแข็งแรง นายพลแกรนต์ไม่สามารถยึดครองวิกส์เบิร์กได้ในปี 1862

ขณะนายพลแกรนด์ปฏิบัติการยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีจากเหนือลงใต้ นั้น เป็นเวลาเดียวกันกับที่นายพลเดวิด จี. ฟาร์ราเกต (Davie G. Farragut) ได้รับคำสั่งจากนายพลแฮลเลคให้นำกองกำลังฝ่ายเหนือมุ่งยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีจากใต้ขึ้นเหนือ ผลการปฏิบัติการของนายพลฟาร์ราเกต คือนำเรือรบแล่นเข้าปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี ยึดเมืองนิวออร์ลีอันส์ (New Orleans) ในหลุยส์เซียนาได้ในวันที่ 23 เมษายน 1862 หลังจากนั้นมุ่งขึ้นเหนือ ที่พอร์ต ฮัดสัน (Port Hudson) ในหลุยส์เซียนามีกองกำลังฝ่ายใต้ต่อต้านอย่างแข็งขันจนกองกำลังฝ่ายเหนือไม่สามารถพิชิตได้ในปี 1862 กล่าวได้ว่าการรบในปี 1862 ในดินแดนตะวันตกเพื่อยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปี กองกำลังฝ่ายเหนือไม่สามารถยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีในตลอดสาย คงเหลือเพียงช่วงสั้นของแม่น้ำมิสซิสซิปปีที่ยังยึดไม่ได้คือระหว่างทางเหนือที่วิกสเบอร์กัน รัฐมิสซิสซิปปี กับทางใต้ที่พอร์ต ฮัดสัน ในรัฐหลุยส์เซียนา ในพื้นที่ดังกล่าวมีกองกำลังฝ่ายใต้ตั้งมั่นรับการบุกของกองกำลังฝ่ายเหนือ สาเหตุที่ฝ่ายเหนือพยายามยึดครองแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้ได้ตลอดสายก็เพื่อแบ่งแยกดินแดนฝ่ายใต้ออกเป็นสองส่วน ทั้งนี้ดินแดนทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้แก่หลุยส์เซียนา เท็กซัส และอะคันซอ จะถูกตัดออกจากแปดรัฐทางตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี ซึ่งจะมีผลทำให้ฝ่ายใต้เสียขวัญกำลังใจและขาดกำลังพล ต้องพ่ายแพ้ในที่สุด

ข. การรบทางตะวันออกในปี 1862 ผลคือฝ่ายเหนือไม่สามารถยึดริชมอนด์เมืองหลวงของฝ่ายใต้ : อับราฮัม ลินคอล์นแต่งตั้งให้นายพลจอร์จ บี แมคคลีแลน (George B. McClellan) บัญชาการรบในสมรภูมิทางตะวันออก

การรบทางทะเลในสมรภูมิทางตะวันออกในปี 1862 ผลคือฝ่ายเหนือชนะ²² เพราะฝ่ายใต้ถูกปิดล้อมชายฝั่งโดยกองเรือฝ่ายเหนือ สร้างผลเสียแก่ฝ่ายใต้อย่างมากด้านการค้าและการติดต่อกับมิตรประเทศทางยุโรป ฝ่ายใต้พยายามทำลายการปิดล้อมของกองเรือรบฝ่ายเหนืออย่างเต็มความสามารถ การรบทางเรือมีขึ้นระหว่างวันที่ 8-9 มีนาคม 1862 ผลคือฝ่ายใต้พ่ายแพ้ การรบทางเรือเริ่มในวันที่ 8 มีนาคม 1862 ด้วยฝ่ายใต้ใช้เรือรบเหล็กเก่าชื่อเมอร์ริแมค หรือเรียกชื่อว่า เวอร์จิเนีย ในเวลาต่อมา (Merrimac or Virginia) แล่นเข้าสู่ท่าเรือแฮมตัน โรด (Hampton Road) ในเวอร์จิเนียเพื่อโจมตีกองเรือฝ่ายเหนือที่ปักกันท่าเรือดังกล่าว ผลคือสามารถจมเรือฝ่ายเหนือได้สองลำส่วนที่เหลือแล่นหนีออกจากท่า ขวัญและกำลังใจของฝ่ายใต้ดีขึ้น และหวังว่าจะสามารถทำลายการปิดล้อมได้สำเร็จ ฝ่ายเหนือรับมือ

การปฏิบัติการของเรือรบเมอร์ริแมค ด้วยการส่งเรือรบเหล็กใหม่ชื่อโมนิเตอร์ (Monitor) มา
ปราบเรือรบเมอร์ริแมค การปะทะระหว่างเรือเมอร์ริแมคของฝ่ายใต้กับเรือโมนิเตอร์ของฝ่าย
เหนือมีขึ้นในวันที่ 9 มีนาคม 1862 ผลคือเรือเมอร์ริแมคของฝ่ายใต้ต้องถอยออกจากท่า
เรือแฮมตัน ไรด และจมลงขณะหลบหนี ฝ่ายใต้ต้องสิ้นหวังในการทำลายการปิดล้อมของกองเรือ
ฝ่ายเหนือ ขณะเดียวกันฝ่ายเหนือเร่งสร้างเรือรบเหล็กใหม่ขึ้นหลายลำ โดยฝ่ายใต้ไม่อาจ
สร้างเรือรบเหล็กได้อีกเพราะไม่มีอุปกรณ์และวัสดุ การรบระหว่างเรือรบเมอร์ริแมคกับเรือรบ
โมนิเตอร์เป็นการปะทะของเรือรบเหล็กคู่แรก และนับจากปี 1862 เป็นต้นมาชาติทั้งหลายต่าง
พากันต่อเรือรบเหล็กขึ้นใช้แทนเรือรบไม้

การรบทางบกในสมรภูมิต่างวันออกในปี 1862 ผลคือฝ่ายใต้คงรักษาริชมอนต์
ไว้ได้²³ ฝ่ายเหนือมีความเชื่อว่าสงครามทางตะวันออกฝ่ายเหนือจะชนะ ได้ต่อเมื่อสามารถยึด
ริชมอนต์ เมืองหลวงของฝ่ายใต้ได้ เช่นกันฝ่ายใต้ก็คิดว่าสงครามทางตะวันออกฝ่ายใต้จะชนะ ได้ต่อ
เมื่อสามารถยึดวอชิงตัน ดี.ซี. เมืองหลวงของฝ่ายเหนือได้ วอชิงตัน ดี.ซี. และริชมอนต์ห่าง
กันประมาณ 100 ไมล์ วอชิงตัน ดี.ซี. ตั้งอยู่บนแม่น้ำโปโตแมค (Potomac River)
ริชมอนต์ตั้งอยู่บนแม่น้ำเจมส์ (James River) พื้นที่ระหว่างเมืองทั้งสองเต็มไปด้วยป่าไม้ มี
แม่น้ำหลายสายตัดผ่านพื้นที่ มีสะพานน้อยมาก ยากแก่การทำการรบ ในการรบทั้งสองฝ่ายมีทั้งรุก
รับและถอย ฝ่ายใต้เป็นฝ่ายรับอย่างแข็งขันและมีประสิทธิภาพ สำหรับฝ่ายเหนือแล้วการรบทาง
ตะวันออกเป็นการรบที่สร้างความขมขื่นและท้อแท้ใจเป็นอย่างมาก ด้วยฝ่ายเหนือมุ่งยึดครองริช
มอนต์ของฝ่ายใต้ การรบเริ่มขึ้นในเดือนเมษายน 1862 โดยกองกำลังฝ่ายเหนือหนึ่งแสนคน
ภายใต้การนำของนายพลแมคคลีแลน เคลื่อนออกจากวอชิงตัน ดี.ซี. ทั้งนี้ได้ทิ้งกองกำลังอีก 4
หมื่นคนภายใต้การบัญชาของนายพลแมคโดเวลไว้ทำหน้าที่รักษา วอชิงตัน ดี.ซี. กองกำลังแมค
คลีแลนล่องแม่น้ำโปโตแมคลงมาทางใต้ยึดเมืองยอร์กทาวน์ (Yorktown) บนแม่น้ำยอร์กใน
เวอร์จิเนียใต้ หลังจากนั้นนำกองกำลังมุ่งสู่เมืองริชมอนต์บนแม่น้ำเจมส์ อีก 4 ไมล์จะถึงริช
มอนต์นายพลแมคคลีแลนสั่งกองกำลังฝ่ายเหนือหยุดเพื่อรอกำลังเสริมของนายพลแมคโดเวลจากวอ
ชิงตัน ดี.ซี. กองกำลังฝ่ายเหนือของนายพลแมคโดเวลไม่อาจมาช่วยเสริมกองกำลังของนายพล
แมคคลีแลนเพื่อบุกยึดริชมอนต์ เพราะถูกกองกำลังฝ่ายใต้นำโดยนายพลโทมัส เจ. แจ็คสันขัด
ขวาง การปะทะระหว่างกองกำลังทั้งสองมีขึ้นบริเวณหุบเขา เซอนานโด ผลการปะทะคือกอง

กำลังฝ่ายเหนือฝ่ายแพ้และนายพลแมคโดเวลจำเป็นต้องนำกองกำลังฝ่ายเหนือที่เหลือนอกกลับวอชิงตัน ดี.ซี.

สำหรับกองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลแมคคลีแลนที่ตั้งมั่นรออยู่ใกล้เมืองริชมอนด์เตรียมการบุกโจมตีก็ต้องปะทะกับกองกำลังฝ่ายใต้ภายใต้การนำของนายพลโรเบอร์ต อี.ลี นายพลโทมัส เจ.แจ็กสัน และนายพลเจมส์ อี.บี. สจิวต (James E.B. Stuart) ระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน - 1 กรกฎาคม 1862 เรียกสงครามเจ็ดวัน (The Seven Days' Battles) ผลการปะทะคือกองกำลังฝ่ายเหนือฝ่ายแพ้ต้องถอยกลับวอชิงตัน ดี.ซี. เช่นเดียวกับกองกำลังของนายพลแมคโดเวล ริชมอนด์รอดพ้นจากการยึดครองของฝ่ายเหนือในปี 1862

3.8.3 การรบในปี 1863

ก. การรบทางตะวันตกในปี 1863 ผลคือฝ่ายเหนือยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ตลอดสาย²⁴ ความพยายามเพื่อพิชิตวิกส์เบอร์กันมิสซิสซิปปีของนายพลแกรนด์ไม่ประสบความสำเร็จในปี 1862 ปลายปีนายพลแกรนด์ตัดสินใจนำกองกำลังฝ่ายเหนือถอยกลับขึ้นเหนือเข้าตั้งมั่นที่แมนฟิสานเทนเนสซีเพื่อวางแผนและระดมกำลังบุกวิกส์เบอร์กันใหม่ในปี 1863 มีนาคม 1863 กองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลแกรนด์เคลื่อนลงใต้มุ่งบุกยึดครองวิกส์เบอร์กันเป็นครั้งที่สอง การปะทะที่วิกส์เบอร์กันมีขึ้นระหว่างวันที่ 22 พฤษภาคม - 4 กรกฎาคม 1863 ผลคือกองกำลังฝ่ายใต้ที่วิกส์เบอร์กันต้องยอมจำนนเพราะถูกปิดล้อมขาดแคลนอาหาร อาวุธ และกำลังพลในวันที่ 4 กรกฎาคม 1863 นั่นเอง และในวันที่ 9 กรกฎาคม 1863 พอร์ต ฮัดสันในหลุยส์เซียนาของฝ่ายใต้ต้องยอมฝ่ายแพ้ต่อกองกำลังฝ่ายเหนือ ความพ่ายแพ้ของกองกำลังฝ่ายใต้ที่วิกส์เบอร์กันและที่พอร์ต ฮัดสันในเดือนกรกฎาคม 1863 หมายถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปีทั้งสายตกอยู่ในการยึดครองของฝ่ายเหนือ สามรัฐทางใต้คือหลุยส์เซียนา อะคันซอ และเท็กซัสถูกแบ่งแยกออกจากแปดรัฐทางตะวันออกเฉียงของแม่น้ำมิสซิสซิปปี

การรบทางตะวันตกแม่น้ำฝ่ายเหนือจะยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ตลอดสายในเดือนกรกฎาคม 1863 แล้ว ฝ่ายเหนือยังยึดครองเทนเนสซีได้อีกด้วย²⁵ เทนเนสซีเป็นประตูรัฐทางใต้ตอนบน ฝ่ายเหนือเห็นความจำเป็นต้องยึดครองเทนเนสซี ความพยายามยึดครองเทนเนสซีมีขึ้นช่วงเดือนกันยายน - พฤศจิกายน 1863 เริ่มด้วยฝ่ายเหนือยึดเมืองชัตตานูกา (Chattanooga)

เพราะเป็นชุมทางรถไฟ กองกำลังฝ่ายเหนือ นำโดยนายพลวิลเลียม เอส โรสเครนส์ (William S. Rosecrans) นายพลวิลเลียม ที เชอร์แมน (William T. Sherman) และนายพลจอร์จ เอช. โทมัส (George H. Thomas) มีชัยชนะเหนือกองกำลังฝ่ายใต้ นำโดยนายพลเบรซตัน แบริก (Braxton Bragg) จากชัตทานูกากองกำลังฝ่ายเหนือสามารถมีชัยชนะอีกที่ ลูคเอาท์ เมานเทน (Lookout Mountain) และมีชันนารี ริจ (Missionary Ridge) ในเพนเนลซี

ข. การรบทางตะวันออกในปี 1863 ผลคือฝ่ายใต้พ่ายแพ้ในการรบที่เกตตีส์เบิร์ก (Gettysburg) ในเพนซิลวาเนียในวันที่ 4 กรกฎาคม 1863²⁶ นับเป็นการเริ่มต้นของการยุติสงครามกลางเมืองโดยฝ่ายใต้เป็นผู้พ่ายแพ้ การรบทางตะวันออกในปี 1863 เริ่มด้วยฝ่ายใต้เป็นฝ่ายบุกโดยนายพลโรเบิร์ต อี. ลี ผู้บัญชาการรบฝ่ายใต้กำหนดแผนบุกยึดครองดินแดนฝ่ายเหนือด้วยกองกำลังเจ็ดแสนห้าหมื่นคน ในปลายเดือนมิถุนายน 1863 นายพลอี. ลี นำทัพผ่านแมริแลนด์เข้าสู่เพนซิลวาเนีย การปะทะมีขึ้นที่เกตตีส์เบิร์ก ระหว่างวันที่ 1-3 กรกฎาคม 1863 (The Battle of Gettysburg 1863) ฝ่ายใต้พ่ายแพ้สูญเสียทหารจำนวนมากถึงสองหมื่นคน 4 กรกฎาคม 1863 นายพลลิตเติ้ลสันใจถอนกำลังกลับดินแดนฝ่ายใต้ จะเห็นได้ว่าในวันที่ 4 กรกฎาคม 1863 เป็นวันเสียขวัญและกำลังใจของฝ่ายใต้ เพราะต้องพ่ายแพ้ในการรบในสมรภูมิมิรบทั้งทางตะวันตกและตะวันออก คือฝ่ายใต้ต้องพ่ายแพ้ฝ่ายเหนือที่วิกส์เบิร์กในการรบทางตะวันตก เป็นผลให้ฝ่ายเหนือยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ทั้งสาย และฝ่ายใต้ต้องพ่ายแพ้ฝ่ายเหนือที่เกตตีส์เบิร์กในการรบทางตะวันออก ซึ่งการปะทะกันที่เกตตีส์เบิร์กเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นการปะทะครั้งใหญ่ที่สุดในสงครามกลางเมือง (The Greatest Battle of Civil War) อันเป็นกลางบอกเหตุความพ่ายแพ้ในนั้นปลายของสงครามกลางเมือง

3.8.4 การรบในปี 1864²⁷

การรบในปี 1864 ผลคือฝ่ายเหนือยึดจอร์เจียได้สำเร็จ และพยายามรุกเข้าไปในคารโรไลนาใต้ และคารโรไลนาเหนือ

9 มีนาคม 1864 นายพลแกรนด์ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้บัญชาการกองกำลังฝ่ายเหนือ นายพลเชอร์แมนแห่งกองกำลังฝ่ายเหนือเสนอต่อนายพลแกรนด์ว่า กองกำลังฝ่ายใต้ของนายพลลีได้รับอาหารและเสบียงจากจอร์เจีย กองกำลังฝ่ายเหนือต้องยึดครองจอร์เจีย

าให้ได้ ด้วยข้อเสนอนี้เป็นผลให้นายพลแกรนด์สั่งให้นายพลเซอร์แมนนำกองกำลังทหารฝ่ายเหนือ
หนึ่งหมื่นคนเข้ายึดจอร์เจีย การปฏิบัติการเริ่มในเดือนพฤษภาคม 1864 กองกำลังฝ่ายเหนือ
ภายใต้การนำของนายพลเซอร์แมนจาก Chattanooga มุ่งสู่เมืองแอตแลนต้า (Atlanta) เมืองหลวง
ของจอร์เจีย ก่อนถึงแอตแลนต้าต้องปะทะกับกองกำลังฝ่ายใต้ นำโดยนายพลโจเซฟ อี. จอห์นสตัน
(Joseph E. Johnston) ผลการปะทะกองกำลังฝ่ายเหนือชนะและในวันที่ 2 กันยายน 1864
กองกำลังฝ่ายเหนือยึดเมืองแอตแลนต้าได้ เป้าหมายต่อไปคือมุ่งยึดเมืองท่าซาวานนา (Savannah)
บนชายฝั่งแอตแลนติก ผลคือในวันที่ 22 ธันวาคม 1864 กองกำลังฝ่ายเหนือยึดเมืองท่าซาวานนา
ได้สำเร็จ การเดินทางของกองกำลังฝ่ายเหนือได้ทำลายเส้นทางรถไฟ สะพาน เสาโทรเลข
ไร่นา สัตว์เลี้ยง และยุ้งฉางของฝ่ายใต้อีกมาโดยตลอด

ต้นปี 1865 กองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลเซอร์แมน มุ่งขึ้นเหนือยึด
คารโรไลนาใต้และคารโรไลนาเหนือ²⁸ การปฏิบัติการเป็นไปอย่างล่าช้าและยากลำบากเพราะ
ถูกกองกำลังฝ่ายใต้ภายใต้การนำของนายพลจอห์นสตันคอยขัดขวางตลอดเวลา

3.8.5 การรบในปี 1865

การรบในปี 1865 ผลการรบคือ นายพลลี ผู้บัญชาการกองกำลังฝ่ายใต้
ยอมบราซันในวันที่ 9 เมษายน 1865 ต่อกองกำลังฝ่ายเหนือนำโดยนายพลแกรนด์²⁹

นับจากเดือนพฤษภาคม 1864 เป็นต้นมา นายพลแกรนด์ผู้บัญชาการ
กองกำลังฝ่ายเหนือพยายามรุกไล่เพื่อเผด็จศึกกองกำลังฝ่ายใต้ภายใต้การนำของนายพลลีในสมร
ภูมिरบในเวอร์จิเนีย แต่ไม่เป็นผลสำเร็จในปลายปี 1864

ในปี 1865 กองกำลังฝ่ายใต้ภายใต้การนำของนายพลลีถูกล้อมวงแคบ
เข้าทุกที โดยกองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลแกรนด์อยู่ทางเหนือ และกองกำลัง
ฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลเซอร์แมนอยู่ทางใต้ 2 เมษายน 1865 นายพลลีตัดสินใจ
นำกองกำลังฝ่ายใต้ตีฝ่ากองกำลังฝ่ายเหนือออกจากเมืองริชมอนด์มุ่งไปทางตะวันตกเพื่อสมทบกับ
กองกำลังของนายพลจอห์นสตัน ที่ติดตามขัดขวางการปฏิบัติการของกองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้
การนำของนายพลเซอร์แมนในคารโรไลนาเหนือ กองกำลังของนายพลลีถูกติดตามอย่างกระชั้นชิด
ด้วยกองกำลังของนายพลแกรนด์ 7 เมษายน 1865 นายพลลีและกองกำลังที่เหลือสาม
หมื่นคนได้รับสาส์นจากนายพลแกรนด์ให้ยอมจำนน 9 เมษายน 1865 นายพลลีแห่งกองกำลัง

ฝ่ายใต้และนายพลแกรนด์แห่งกองกำลังฝ่ายเหนือพบกันที่ศาล เมืองแอฟโพเมท็อก (Appomattox Court House) ในเวอร์จิเนีย เป็นการยอมจำนนของกองกำลังฝ่ายใต้ต่อกองกำลังฝ่ายเหนือ ผลของการเจรจากำหนดให้ทหารในกองกำลังฝ่ายใต้ได้รับการอนุญาตให้กลับคืนบ้านภูมิสำเนาเดิมโดยต้องให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อสหภาพ กองกำลังฝ่ายใต้ต้องวางอาวุธ หมดยกเว้นนายทหารสัญญาบัตรจะยังคงมีปืนพกและดาบไว้ในครอบครองดั้งเดิม ทหารผู้น้อยมีสิทธิถือครองม้าหรือล้อเป็นของตนดั้งเดิมเพื่อนำไปใช้เป็นแรงงานในการทำเกษตรกรรมในไร่นาดอับสงครามกลางเมืองอเมริกันเริ่มในวันที่ 12 เมษายน 1861 สิ้นสุดลงในวันที่ 9 เมษายน 1865 รวมเวลาการสู้รบสี่ปีเต็มโดยฝ่ายใต้เป็นฝ่ายพราชัย

3.9 ปัญหาและความเปลี่ยนแปลงของทั้งสองฝ่ายในระหว่างสงครามกลางเมือง

3.9.1 ปัญหาและความเปลี่ยนแปลงของฝ่ายใต้ ในระหว่างสงครามกลางเมือง

สงครามกลางเมืองเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนอเมริกันในดินแดนทางใต้โดยสิ้นเชิง ยิ่งสงครามยาวนานออกไปปัญหาความขาดแคลนปรากฏเด่นชัดในด้านขาดแคลนกำลังพล การเงิน ขອງใช้สำเร็จรูปและอาวุธ เสบียงอาหารและเส้นทางคมนาคม ชัยชนะ เป็นสิ่ง เลื่อนกลางสำหรับฝ่ายใต้ สี่ปีเต็มของการทำสงครามนำมาซึ่งความทุกข์ทรมานและความเศร้าสลดใจแก่คนทางใต้ทั้งคนรวยและคนจน

1. ฝ่ายใต้เผชิญปัญหาขาดแคลนกำลังพล³⁰ ในปีแรกของการทำสงคราม กองกำลังฝ่ายใต้ได้จากการอาสาสมัคร แต่เพราะสงครามไม่อาจยุติลงได้ในเวลาอันสั้น ฝ่ายใต้จำเป็นต้องออกกฎหมายเกณฑ์ทหาร (The Conscription Act 1862) ในวันที่ 16 เมษายน 1862 กำหนดให้ชายฉกรรจ์ผิวขาวอายุระหว่าง 18-35 ปี รับราชการทหาร ผู้มั่งคั่งทางใต้ต่อต้านกฎหมายเกณฑ์ทหาร เพราะไม่ต้องการให้สามีหรือลูกชายของตนเป็นทหารในกองกำลังฝ่ายใต้ ในการแก้ไขรัฐบาลฝ่ายใต้ยอมให้ผู้มั่งคั่งทางใต้จ้างตัวแทนเข้ารับราชการทหารแทนคนของตน ด้วยวิธีการดังกล่าวปรากฏว่าคนจนทางใต้โจมตีเพราะคิดว่าเป็นธรรมปลายปี 1863 รัฐบาลฝ่ายใต้ยกเลิกการให้สิทธิพิเศษแก่ผู้มั่งคั่งทางใต้ในการจ้างตัวแทน และเพราะมีปัญหาขาดแคลนกำลังพลเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ เป็นผลให้ในปี 1864 รัฐบาลฝ่ายใต้ออกกฎหมายเกณฑ์ทหารปี 1867 กำหนดให้ชายฉกรรจ์ผิวขาวอายุระหว่าง 17-50 ปี รับราชการทหาร

2. ฝ่ายใต้เผชิญปัญหาขาดแคลนเงิน³¹ ปัญหาขาดแคลนเงินเพื่อใช้จ่ายในกิจการสงครามเป็นหนึ่งในปัญหาใหญ่ที่ฝ่ายใต้ต้องเผชิญและเร่งพยายามแก้ไข ความมั่งคั่งของฝ่ายใต้คือมีที่ดินและทาสอันจะเป็นผลทำให้เกิดผลิตผลเกษตรกรรม แต่เพราะฝ่ายเหนือใช้กองเรือปิดล้อมชายฝั่งฝ่ายใต้จากเวอร์จิเนียอ้อมฟลอริดาถึงเท็กซัส มีผลทำให้ฝ่ายใต้ถูกตัดขาดด้านการค้าจากประเทศลูกค้าทางยุโรปและต้องขาดรายได้จากการเก็บภาษีสินค้าเข้าที่ประเทศทางยุโรปต้องจ่ายให้เมื่อนำสินค้าสำเร็จรูปเข้ามาขายในดินแดนทางใต้ เงินที่ฝ่ายใต้มีใช้จ่ายเมื่อเริ่มสงครามนั้นได้จากการขอยืมจากผู้มั่งคั่งทางใต้ กู้ยืมจากต่างประเทศและรายได้จากการเรียกเก็บภาษีสินค้าเข้า แต่เงินรวมทั้งหมัดนี้ไม่เพียงพอต่อการสงครามในเวลาต่อมาที่ยาวนานออกไป รัฐบาลฝ่ายใต้แก้ไขด้วยการพิมพ์ธนบัตรออกมารวมทั้งสิ้น \$1000 ล้าน แต่เพราะเสถียรภาพทางการเงินของฝ่ายใต้ไม่มั่นคง และต้องจ่ายแพ้สงครามในปี 1865 ค่าของธนบัตรฝ่ายใต้มูลค่า \$1 เท่ากับเพียง 1.6 เซ็นในปี 1865

3. ฝ่ายใต้เผชิญปัญหาขาดแคลนของใช้³² เพราะถูกปิดล้อมชายฝั่งโดยกองเรือฝ่ายเหนือ เป็นผลให้ฝ่ายใต้ต้องขาดแคลนของใช้จำเป็นเช่น เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรคทหารต้องเดินทัพและปฏิบัติการรบด้วยเท้าเปล่า นอนโดยไม่มีผ้าห่ม และใส่เครื่องแบบขาดกระรุ่งกระรุ่ง ทุกครั้งที่ทำการรบเมื่อมีชัยชนะฝ่ายเหนือ กองกำลังฝ่ายใต้จะรีบยึดเสบียงอาหาร เสื้อผ้าของใช้ทุกอย่างรวมทั้งอาวุธ กล่าวได้ว่าการปิดล้อมฝ่ายใต้มีส่วนอย่างมากอันทำให้ฝ่ายใต้ต้องปราศยัยในอันปลายของสงคราม

4. ฝ่ายใต้เผชิญปัญหาขาดแคลนอาหารและเส้นทางคมนาคม³³ เขตเกษตรกรรมอยู่ในดินแดนทางใต้ แต่ปรากฏว่าในปี 1863 คนทางใต้ต้องเผชิญปัญหาขาดแคลนอาหารทั้งนี้ เป็นเพราะการคมนาคมขนส่งเป็นไปอย่างยากลำบาก เส้นทางขนส่งที่เกษตรกรทางใต้นิยมใช้เพื่อการลำเลียงผลผลิตออกสู่ตลาดและผู้บริโภคคือเส้นทางรถไฟและทางน้ำ เมื่อถูกปิดล้อมโดยกองเรือฝ่ายเหนือเส้นทางน้ำไม่อาจใช้ได้สะดวก เส้นทางรถไฟที่มีบางสายต้องถูกทำลายลงโดยกองกำลังฝ่ายเหนือ หรือบางครั้งฝ่ายใต้เองต้องเป็นผู้ทำลายเพราะไม่ต้องการให้ฝ่ายเหนือได้มีโอกาสใช้ประโยชน์จากเส้นทางรถไฟ ด้วยเหตุผลดังกล่าวการลำเลียงเสบียงอาหารสู่สมรภูมิตรบและผู้บริโภคเป็นไปอย่างยากลำบาก ปัญหาการขาดแคลนเสบียงอาหารปรากฏเด่นชัดในดินแดนทางใต้นับจากช่วงกลางสงครามกลางเมือง เป็นต้นมา

3.9.2 ปัญหาและความเปลี่ยนแปลงของฝ่ายเหนือ ในระหว่างสงครามกลางเมือง

สงครามกลางเมือง เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต และความเป็นอยู่ของคนอเมริกันในดินแดนทางเหนือโดยสิ้นเชิง เช่นเดียวกับคนทางใต้ ทั้งนี้สงครามกลางเมืองไม่ได้นำความทุกข์ทรมานมาให้ เช่นคนทางใต้ได้รับ แต่สิ่งที่สงครามกลางเมืองนำมาให้แก่คนทางเหนือคือ ความเปลี่ยนแปลงมากมาย

1. ฝ่ายเหนือต้องออกกฎหมายเกณฑ์ทหาร³⁴ กองกำลังฝ่ายเหนือในช่วงแรกของสงครามคือกองกำลังอาสาสมัคร แต่เมื่อสงครามไม่อาจยุติลงได้ในเวลาอันสั้น เป็นผลให้รัฐสภาต้องออกกฎหมายเกณฑ์ทหารปี 1863 (The Conscription Act 1863) ในวันที่ 3 มีนาคม 1863 กำหนดให้ชายฉกรรจ์อายุระหว่าง 20 - 45 ปีรับราชการทหาร (กฎหมายเกณฑ์ทหารฝ่ายเหนือออกช้ากว่ากฎหมายเกณฑ์ทหารฝ่ายใต้หนึ่งปี) ทั้งนี้ยินยอมให้ผู้ที่ต้องการได้รับการยกเว้นการเป็นทหารจ่ายเงิน \$300 แก่รัฐบาลกลางเพื่อจ้างผู้อื่นเป็นทหารแทน ท่าทีต่อต้านกฎหมายเกณฑ์ทหารปี 1863 ปรากฏเด่นชัดที่นครนิวยอร์กในเดือนกรกฎาคม 1863 ในรูปของการก่อกบฏจิมตี ทำลายทรัพย์สิน ก่อความวุ่นวาย และปะทะกับกองกำลังทหารที่ส่งไปปราบปราม เพื่อการแก้ไขและเพิ่มจำนวนกำลังพลในกองกำลังฝ่ายเหนือจากการเกณฑ์ทหารแล้ว รัฐสภาใช้มาตรการให้เงินตอบแทน \$1000 แก่อาสาสมัครทุกคนที่ขึ้นบัญชีรับราชการทหาร

2. แหล่งที่มาของฐานะการเงินของฝ่ายเหนือ ฝ่ายเหนือไม่มีปัญหาด้านการเงินในภาวะสงครามกลางเมือง เงินมีเพียงพอเพื่อการทำสงคราม ทั้งนี้เป็นเพราะรัฐบาลจัดระบบการเงินอย่างมีระเบียบแน่นอนเด่นชัด ในรูปของการกำหนดเรียกเก็บภาษีสินค้าเข้า การออกพันธบัตรในยามสงคราม การเรียกเก็บภาษีรายได้ และการพิมพ์ธนบัตรออกสู่วงจักรการเงิน

การกำหนดอัตราภาษีสินค้าเข้า³⁵ ในวันที่ 2 มีนาคม 1861 รัฐสภาออกกฎหมายกำหนดอัตราภาษีสินค้าเข้าปี 1861 (The Morrill Tariff Act 1861) กำหนดเรียกเก็บภาษีสินค้าสำเร็จรูปที่นำเข้าสหรัฐอเมริกาในอัตรา 25 เปอร์เซ็นต์ของราคาสินค้า ข้อกำหนดดังกล่าวมุ่งเพื่อปกป้องสินค้าสำเร็จรูปอเมริกันให้สามารถดำเนินกิจการได้ต่อไป โดยสินค้าสำเร็จรูปประเภทเดียวกันดังกล่าวจากยุโรปจะมีการนำเข้าลดน้อยลงในสหรัฐอเมริกา อัตรา

การเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้าตั้งกล่าวสูงขึ้นเป็นลำดับ กล่าวคือในปี 1864 กำหนดเรียกเก็บถึง 47 เปอร์เซ็นต์ของราคาสินค้านับได้ว่าสูงที่สุดเท่าที่เคยมีมา

จัดตั้งธนาคารชาติ (The National Bank) ในปี 1863³⁶ ธนาคารชาติยกเลิกมาตั้งแต่ปี 1836 ในช่วงปี 1836-1863 ธนาคารแห่งรัฐและธนาคารท้องถิ่นมีเสรีในการออกธนบัตรของธนาคารและปล่อยเงินกู้โดยรัฐบาลกลางเข้ามาควบคุมดูแลน้อยมาก โดยสภาพการณ์ดังกล่าวเป็นผลให้ระเบียบด้านการเงิน การออมทรัพย์ และความมั่นคงด้านการเงินของประเทศไม่มี การแก้ไขมีขึ้นในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1863 โดยรัฐสภาออกกฎหมายจัดตั้งธนาคารชาติ (The National Banking Act 1863) กำหนดจัดสรรหุ้นธนาคารหุ้นละ \$50,000 เงิน 1 ใน 3 ของเงินทุนทั้งหมดต้องนำไปซื้อพันธบัตรของรัฐบาลกลาง นำพันธบัตรดังกล่าวฝากไว้กับกระทรวงการคลัง กระทรวงการคลังจะอนุมัติให้ออกธนบัตรสูงถึงมูลค่า 90 เปอร์เซ็นต์ของราคาพันธบัตร ด้วยกระบวนการดังกล่าวจะเป็นผลดีสองประการคือ ส่งเสริมให้ธนาคารซื้อพันธบัตรของรัฐบาล (อันเป็นการให้รัฐบาลได้ขอยืมเงินไปใช้เพื่อการบริหารประเทศ) และเป็นการจัดระเบียบรวมทั้งกำหนดค่าของเงินภายในประเทศ

เรียกเก็บภาษีรายได้ (The Income Tax) การกำหนดเรียกเก็บภาษีรายได้เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่รัฐบาลเห็นความจำเป็นต้องดำเนินการเพื่อออมเงินไว้ใช้ในยามสงคราม วิธีการกำหนดเรียกเก็บภาษีรายได้ชั่วคราว 2 อัตราคือ ผู้มีรายได้ปีละ \$600 - \$5000 เรียกภาษีรายได้ 5 เปอร์เซ็นต์ ผู้มีรายได้ปีละตั้งแต่ \$5000 ขึ้นไปเสียภาษีรายได้ 10 เปอร์เซ็นต์

รัฐสภาออกธนบัตรหลังเขียว (Greenbacks)³⁷ เหตุที่เรียกธนบัตรที่ออกในยามสงครามนี้ว่าธนบัตรหลังเขียวเพราะด้านหลังของธนบัตรพิมพ์ด้วยหมึกสีเขียว ธนบัตรหลังเขียวได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภาให้พิมพ์ออกใช้ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1862 ค่าของธนบัตรขึ้นอยู่กับค่าของผ้าเย็บเย็บเงิน ถ้าผ้าเย็บเงินมีชัยชนะในสมรภูมิมิรบ ค่าของธนบัตรจะขึ้นแต่ถ้าผ้าเย็บเงินพ่ายแพ้ในสมรภูมิมิรบตอนใด ค่าของธนบัตรจะลง ในปี 1865 ก่อนสิ้นสงครามกลางเมืองมีธนบัตรหลังเขียวพิมพ์ออกใช้มูลค่าประมาณ \$400 ล้าน ค่าของธนบัตรหลังเขียวตกลงและรัฐบาลเลิกใช้ภายหลังสิ้นสงครามกลางเมือง

3. ผ้าเย็บเงินต้นตัวในธุรกิจอุตสาหกรรมและความพร้อมในสินค้าสำเร็จรูป³⁸
ในอดีตนั้นเขตอุตสาหกรรมอยู่กันดินแดนทางเหนือ ในระหว่างสงครามกลางเมืองรัฐสภาได้

ออกกฎหมายเพิ่มอัตราภาษีสินค้าขาเข้าและรัฐบาลได้เพิ่มการสั่งซื้ออุปกรณ์ของใช้ยามสงคราม เป็นผลให้โรงงานอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาต้องเพิ่มปริมาณการผลิตสินค้าสำเร็จรูปมากกว่าเดิมเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการ ด้วยแรงผลักดันดังกล่าวข้างต้นเป็นผลให้มีการก่อตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นหลายแห่งในย่านอุตสาหกรรมเช่นที่เมืองพิลาเดลเฟีย ทั้งกระตุ้นให้มีการคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ใหม่เพื่อให้เกิดการผลิตเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีคุณภาพ ผลที่ปรากฏเด่นชัดในเรื่องนี้คือกอร์ดอน แมคเคย์ (Gordon McKay) ได้นำจักรเย็บผ้าซึ่ง อีเลียส เฮา (Elias Howe) คิดค้นในปี 1846 มาพัฒนาจนจักรเย็บผ้างดงามกว่าสามารถใช้เย็บรองเท้า เกิดโรงงานทำรองเท้าขึ้นเป็นต้น

4. ฝ่ายเหนือพร้อมด้านผลิตผลเกษตรกรรม เขตเกษตรกรรมของฝ่ายเหนือคือในดินแดนตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกกลาง แรงผลักดันทำให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตเกษตรกรรมได้เพราะรัฐบาลให้ความช่วยเหลือ ความต้องการเสบียงอาหารของทหารในสมรภูมิตบและความต้องการของโรงงานอุตสาหกรรมทางตะวันออก การพัฒนาด้านเกษตรกรรมของฝ่ายเหนือคือ

15 พฤษภาคม 1862 ก่อตั้งกรมเกษตร (The United States Department of Agriculture)³⁹ ดูแลด้านการทำเกษตรกรรมจัดเป็นหน่วยงานหนึ่งของสำนักงานจดทะเบียนของที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ (The Patent Office) ในปี 1889 กรมเกษตรได้รับการยกฐานะเทียบเท่ากระทรวง

20 พฤษภาคม 1862 รัฐสภาออกกฎหมายเคสสถาน (The Homestead Act 1862)⁴⁰ มุ่งให้มีการเพิ่มการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกโดยกำหนดให้ผู้เข้าตั้งมั่นต้องจ่ายเงินค่าธรรมเนียมจำนวนหนึ่งซึ่งไม่มากนักแก่รัฐบาลเพื่อการถือครองที่ดิน 160 เอเคอร์ในเวลาห้าปี ด้วยกฎหมายเคสสถานปี 1862 คนยากจนมีโอกาสมิที่ดินทำเกษตรกรรมและอาจมีโอกาเป็นเจ้าของที่ดินดังกล่าวได้ในอนาคตเมื่อมีเงินเพียงพอซื้อที่ดิน เกษตรกรนิยมเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกตอนกลาง

2 กรกฎาคม 1862 รัฐสภาออกกฎหมายสนับสนุนด้านวิชาการเกษตรและเทคโนโลยี โอลีย์ เครื่องยนต์ เครื่องจักรในดินแดนตะวันตก (The Morrill Land Grant Act 1862)⁴¹ กำหนดมอบที่ดินที่ยังไม่จัดสรรแก่ผู้ศึกษาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของรัฐเกิดใหม่ทางตะวันตกตอนกลางและทางตะวันออกเฉียงเหนือรัฐละ 30,000 เอเคอร์ ให้คณะบุคคลดังกล่าวนำรายได้จากที่ดินนบของการขายหรือให้เช่ามาใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษา ด้วยกฎหมายฉบับนี้ปรากฏว่าได้มีการก่อตั้งวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิศวกรรมเกิดขึ้นหลายแห่งในพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นมหาวิทยาลัยเชี่ยวชาญด้านเกษตรกรรมและวิศวกรรมเครื่องยนต์เครื่องจักรในปัจจุบัน

ด้วยรัฐบาลฝ่ายเหนือเล็งเห็นถึงความสำคัญของอาชีพเกษตรกรรมได้ให้ความช่วยเหลือและพัฒนาดีขึ้นเป็นลำดับ เป็นผลทำให้ชาวนาในดินแดนตะวันตกตอนกลางและตะวันออกเฉียงเหนือมั่งคั่งขึ้นเพราะผลิตผลขายได้ราคาดีทั้งเป็นที่ต้องการของตลาดตลอดเวลา รายได้จากการขายผลิตผลนั้นเกษตรกรได้นำมาซื้อเครื่องยนต์ เครื่องจักรทุ่นแรง เช่น เครื่องจักรเกี่ยวข้าว และ เครื่องจักรไถนา เป็นต้น อันมีผลทำให้เกษตรกรรมของฝ่ายเหนือรุดหน้าอย่างมากในระหว่างสงครามกลางเมือง

5. ฝ่ายเหนือพร้อมด้วยการคมนาคม⁴² เส้นทางรถไฟเป็นเส้นทางคมนาคมที่คนในกลางศตวรรษที่ 19 นิยมมาใช้ เส้นทางรถไฟส่วนใหญ่อยู่ในครอบครองของฝ่ายเหนือและในระหว่างสงครามกลางเมืองได้มีการกำหนดสร้างเส้นทางรถไฟสายใหม่ขึ้นหลายสายโดยรัฐบาลให้ความช่วยเหลือด้านการเงินและสิทธิพิเศษที่บริษัทผู้สร้างจะได้รับเหนือดินแดนสองข้างทางรถไฟ สิ่งที่จะเป็นผลเกิดติดตามคือ เส้นทางรถไฟจะเชื่อมดินแดนตะวันตกตอนกลางและตะวันออกเฉียงเหนือเข้าด้วยกัน ทั้งจะมีส่วนเอื้ออำนวยประโยชน์แก่ธุรกิจอุตสาหกรรมและการค้าในอนาคต

การสร้างเส้นทางรถไฟข้ามทวีปเป็นผลงานเด่นชิ้นหนึ่งที่กำหนดดำเนินการในระหว่างสงครามกลางเมือง โดยในวันที่ 1 กรกฎาคม 1862 รัฐสภาอนุมัติสร้างเส้นทางรถไฟสายแปซิฟิก (The Pacific Railway Act 1862) กำหนดให้บริษัทเส้นทางรถไฟสายยูเนียน แปซิฟิก (The Union Pacific Railroad) สร้างเส้นทางรถไฟจากเมืองโอมาฮา (Omaha) ในดินแดนเนบราสก้าไปทางตะวันตกมุ่งสู่ดินแดนยูท่าห์ เพื่อรอบรรจบกับเส้นทางรถไฟของบริษัทเซนทรัล แปซิฟิก (The Central Pacific Railroad) ซึ่งสร้างจากเมืองซาคราเมนโต (Sacramento) ในแคลิฟอร์เนียมาทางตะวันออกเฉียงเหนือ เส้นทางรถไฟทั้งสองสายมาบรรจบเป็นที่เมืองโอเดน (Ogden) ในดินแดนยูท่าห์ แรงงานชาวไอริชคือแรงงานหลักของบริษัทยูเนียน แปซิฟิก สำหรับบริษัทเซนทรัล แปซิฟิกใช้แรงงานคนจีนที่ส่งเข้ามา

6. ฝ่ายเหนือประสบความสำเร็จด้านการต่างประเทศ ช่วงต้นของสงครามกลางเมือง รัฐบาลอังกฤษ ฝรั่งเศส และหลายประเทศทางยุโรปทำตนเป็นมิตรกับฝ่ายใต้ทั้งต้องการให้ฝ่ายใต้มีชัยชนะก่อตั้งเป็นประเทศใหม่ขึ้น เพราะบรรดาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมและพ่อค้าทางยุโรปต้องการให้ฝ่ายใต้เป็นแหล่งวัตถุดิบและแหล่งฝ้ายของตน เป็นตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปที่นำเข้าจำหน่ายโดยไม่ต้องผ่านการเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้าหรือเรียกเก็บในอัตราต่ำ ตลอดจนเจ้าของเรือสินค้าทางยุโรปต้องการได้ก้าวขึ้นเป็นหนึ่งในการลำเลียงบรรทุกวัตถุดิบและสินค้าแทนที่เจ้าของเรือสินค้าฝ่ายเหนือถ้าฝ่ายใต้มีชัยชนะ อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีชาวยุโรปอีกหลายล้านคนที่ต้องการให้ฝ่ายใต้พ่ายแพ้และยกเลิกการมีทาสในแผ่นดิน

สหรัฐอเมริกา แต่เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าจุดมุ่งหมายของลินคอล์นในการทำสงครามกลางเมืองในปี 1861 คือต้องการความคงอยู่ของสหภาพเป็นหนึ่งเดียวไม่ซ้ำเพื่อการเลิกทาส

ความขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษปรากฏอย่างเป็นทางการในเหตุการณ์วันที่ 8 พฤศจิกายน 1861 (The Trent Affair 1861)⁴³ เมื่อเริ่มรบฝ่ายเหนือภายใต้การนำของชาลส์ วิลเคส (Charles Wilkes) สั่งหยุดและตรวจค้นเรืออังกฤษชื่อเทรน (Trent) ผลการตรวจค้นพบเจ้าหน้าที่ฝ่ายใต้สองคนคือ เจมส์ เอ็ม เมสัน (James M. Mason) และจอห์น สไลเดล (John Slidell) ที่รัฐบาลฝ่ายใต้ส่งไปเจรจาขอความช่วยเหลือจากอังกฤษและฝรั่งเศส จากเหตุการณ์ดังกล่าวบ่งบอกถึงความไม่เป็นกลางของอังกฤษ ลินคอล์นแก้ไขสถานการณ์ด้วยการปล่อยเจ้าหน้าที่ฝ่ายใต้ทั้งสองคน และยอมรับว่าการตรวจค้นบนเรืออังกฤษของวิลเคสเป็นการกระทำผิด ทั้งนี้ลินคอล์นต้องมีท่าทีดังกล่าวเพื่อเลี่ยงการทำสงครามกับอังกฤษขณะชาติกำลังทำสงครามกลางเมือง และอังกฤษเองหวังในชัยชนะ เป็นของฝ่ายใต้และพร้อมให้ความช่วยเหลือฝ่ายใต้ตลอดเวลา

นอกจากเหตุการณ์ในวันที่ 8 พฤศจิกายน 1861 แล้ว ความไม่พอใจของสหรัฐอเมริกาที่มีต่ออังกฤษที่นับว่าสำคัญยิ่งคือ อังกฤษต่อเรือรบให้ฝ่ายใต้เช่น เรือรบฟลอริดา และเรือรบอะลาบามา แสสนยานุภาพในการปฏิบัติการรบของเรือรบทั้งสองลำสามารถจมเรือสินค้าของฝ่ายเหนือได้หลายลำนับจากกลางปี 1862 เป็นต้นมา ลินคอล์นและรัฐบาลฝ่ายเหนือพยายามหาวิถีทางให้อังกฤษเลิกให้ความช่วยเหลือฝ่ายใต้ และคงความเป็นมิตรกับฝ่ายเหนือ ซึ่งในที่สุดก็สามารถหาทางออกได้ว่าอังกฤษนั้นเลิกการมีทาสในแผ่นดินและอาณานิคมอังกฤษในปี 1833 การเลิกทาสนี้ฝ่ายเหนือเห็นความจำเป็นต้องใช้เป็นข้ออ้างอีกประการหนึ่งของจุดมุ่งหมายในการทำสงครามกลางเมืองกับฝ่ายใต้ ทั้งสอดคล้องกับอุดมการณ์เรื่องสิทธิเสรีภาพที่รัฐบาลอังกฤษให้แก่ประชาชนอังกฤษ ตลอดจนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าด้วยข้ออ้างการเลิกทาสเป็นจุดมุ่งหมายอีกประการหนึ่งสงครามกลางเมืองจะเป็นเหตุผลทำให้อังกฤษเลิกให้ความช่วยเหลือใด ๆ แก่ฝ่ายใต้ในทางปฏิบัติลินคอล์นสั่งให้ทูตสหรัฐอเมริกาประจำอังกฤษแจ้งต่อรัฐบาลอังกฤษกลางปี 1862 ว่าการเลิกทาสเป็นจุดมุ่งหมายหนึ่งของสงครามกลางเมือง ทั้งขอให้อังกฤษเลิกการต่อเรือรบให้ฝ่ายใต้ เป็นผลทำให้รัฐบาลอังกฤษให้การยอมรับในเหตุผล เลิกต่อเรือรบให้ฝ่ายใต้และคงความเป็นมิตรที่ดีกับฝ่ายเหนือ

7. ฝ่ายเหนือเลิกทาส⁴⁴ เป็นที่ยอมรับแต่แรกแล้วว่าการมีทาสเป็นสิ่งไม่ดี เมื่อฝ่ายใต้โจมตีบ้อมซัมเตอร์ในวันที่ 12 เมษายน 1861 และฝ่ายเหนือนำโดยลินคอล์นต้องประกาศสงครามในเวลาต่อมา ลินคอล์นได้ประกาศชัดเจนว่าจุดมุ่งหมายของสงครามคือต้องการรักษาความคงอยู่ของสหภาพ ไม่ซ้ำเพื่อการเลิกทาส เหตุที่ต้องประกาศเช่นนั้นในครั้งนั้นเพราะ

ต้องการรวมใจคนอเมริกัน และไม่ต้องการให้รัฐบริเวณรอยต่อระหว่างฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ (The Border States) ซึ่งมีทาสในครอบครองเข้าเป็นพวกฝ่ายใต้

การเลิกทาสถูกประกาศเป็นจุดมุ่งหมายของสงครามกลางเมืองประการที่สอง เพราะสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการให้อังกฤษให้ความช่วยเหลือฝ่ายใต้ และกลุ่มต่อต้านการมีทาสในรัฐสภาต้องการให้การเลิกทาสเป็นอีกจุดมุ่งหมายของการทำสงครามกลางเมือง

ในทางปฏิบัติเพื่อการเลิกทาสเริ่มด้วยในเดือน 16 เมษายน 1862 รัฐสภาประกาศเลิกทาสในเขตเมืองหลวง (The District of Columbia) ด้วยวิธีจ่ายเงินค่าตัวทาสแก่นายทาส 19 มิถุนายน 1862 รัฐสภาประกาศเลิกทาสในดินแดนทั้งหมดที่ยังไม่ก่อตั้งเป็นรัฐ (Territories) ทั้งนี้รัฐสภายังได้เสนอแนะความเป็นไปได้ในการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่รัฐทางใต้ที่ยินดีปลดปล่อยทาสในรัฐของตน 22 กันยายน 1862 ลินคอล์นเสนอคำประกาศปลดปล่อยทาส (The Emancipation Proclamation 1862) กำหนดปลดปล่อยทาสทั้งหมดในสิบเอ็ดรัฐทางใต้ และในแผ่นดินสหรัฐอเมริกาในวันที่ 1 มกราคม 1863 รัฐใต้ที่ขัดขวางจะส่งกองกำลังทหารของสหภาพเข้าปราบปราม บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 13 เพื่อการเลิกทาสในแผ่นดินสหรัฐอเมริกากถูกนำเสนอต่อรัฐสภาในเดือน เมษายน 1865 และในวันที่ 18 ธันวาคม 1865 บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 13 ได้รับการยอมรับมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการ

8. กลุ่มต่อต้านสงครามกลางเมืองของฝ่ายเหนือ⁴⁵ หัวทองแดง (Copperhead) เป็นชื่อเรียกกลุ่มต่อต้านสงครามกลางเมืองในดินแดนทางเหนือ เหตุที่ต่อต้านเพราะคิดว่าสงครามนำมาซึ่งการทำลายชีวิต ทรัพย์สิน และเสรีภาพ ฝ่ายใต้ไม่ควรเป็นฝ่ายปราชัย สมาชิกของหัวทองแดงคือสมาชิกหัวรุนแรงของพรรคเดโมแครตในดินแดนทางเหนือ ในทางปฏิบัติไม่สนับสนุนให้ชายฉกรรจ์รับราชการทหารในกองกำลังฝ่ายเหนือ ยุยงให้เสี่ยงการเข้าประจำการ ช่วยปลดปล่อยนักโทษฝ่ายใต้ที่ถูกจับกุมและลักลอบนำอาวุธอุปกรณ์สงครามมอบให้แก่กองกำลังฝ่ายใต้ ผู้นำคนสำคัญของหัวทองแดงคือคลีเมนต์ เอล วัลเลนดิคแฮม (Clement L. Vallandigham) ซึ่งถูกจับกุมตัวได้ในปี 1863

9. การเลือกตั้งปี 1864 เพราะความไม่พอใจในสงครามเป็นผลให้สมาชิกพรรคเดโมแครตแตกแยกในการเลือกตั้งปี 1864 โดยสมาชิกส่วนใหญ่ของเดโมแครตได้เข้าร่วมกับบริพัตรภักก์ก่อตั้งพรรคภายใต้ชื่อว่าพรรครยูเนียน (The Union Party) เสนออัปราฮัม ลินคอล์นในตำแหน่งประธานาธิบดีและแอนดรู จอห์นสัน (Andrew Johnson) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี สำหรับพรรคเดโมแครตเสนอนายพลจอร์จ บี แมคเคลแลน (George b. McClellan) ในตำแหน่งประธานาธิบดี เพราะการรบในปี 1864 ฝ่ายเหนือรุกไล่ฝ่ายใต้ตลอดเวลาในจอร์เจียและสงครามใกล้ยุติโดยฝ่ายเหนือจะชนะในที่สุด ผลของการนับคะแนน

คณะผู้เลือกประธานาธิบดีปรากฏว่าอับราฮัม ลินคอล์นมีชัยชนะเด็ดขาดเหนือจอร์จ บี แมคเคลแลน ซึ่งนั่นหมายความว่าลินคอล์น จะได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่สองในช่วงระหว่างปี 1865-1869 สงครามกลางเมืองยุติลงในวันที่ 9 เมษายน 1865 เป็นที่น่าเสียดายยิ่งที่ในวันที่ 14 เมษายน 1865 ลินคอล์นถูกลอบยิงสังหารสิ้นชีวิตขณะอายุได้ห้าสิบหกปี ในต้นสมัยที่สองของการเป็นประธานาธิบดี แอนดรู จอห์นสัน (Andrew Johnson) ซึ่งเป็นรองประธานาธิบดีคือผู้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีคนที่สิบเจ็ดสืบต่อจากอับราฮัม ลินคอล์น

เรื่องราวประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา 1 (HI 381) หมวดเพียงนี้หากนักศึกษานสนใจประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาตอนต่อไป ขอให้ติดตามศึกษาได้ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา 2 (HI 481) หรือประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 20 (HI 483)

เชิงอรรถที่ 9

1. Glenn W.Moon and John H. Mac, Goman. The Story of Our Land and People. (USA : Holt, Rinehart and Wonston, Inc. 1957).p 351.
2. Oliver P. Chitwood, Rembert W. Patrick and Frank L.Owsley.
The American People A History, Volume I to 1877. (New Jersey : D.Van Nostreand Company, Inc. 1962). pp 479-480.
3. I bid., pp. 482-483.
4. I bid., pp. 483-484.
5. I bid., p. 501.
6. Thomas A. Bailey and David M.Kennedy. The American Pageant : A History of the Republic. (Massachusetts : D.C.Heath and Company, 1987). pp. 399-400.
7. I bid., pp. 402-404
8. I bid., pp. 404-405
9. Mary Beth Norton, David M.Katzman, Paul D.Escott, Howard P. Chudacoff, Thomas G.Paterson and William M.Tuttle, Jr. A People and a Nation : A History of the United States. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986). pp. 374-375.
10. I bid., p. 376.
11. Loc, cit.
12. Chitwood, The American People : A History, Volume I to 1877. pp. 536-537.
13. Charles Van Doren and Robert McHenry. Webster's Guide to American History. (Massachusetts : G & C Merriam Company, Publishers. 1971). p. 223
14. Chitwood, The American People : A History, Volume I to 1877. pp. 537-538.
15. I bid., p. 539.
16. Loc. cit

17. Loc. cit.
18. Lewis Paul Todd and Merle Curti. Rise of the American Nation.
(New York : Harcourt, Brace & World, Inc, 1961) pp. 394-398.
19. I bid., pp. 392-394.
20. Chitwood, The American People : A History, Volume I to 1877.
pp. 543-546.
21. I bid., pp. 546-549.
22. I bid., pp. 556-558.
23. I bid., pp. 549-553.
24. I bid., pp. 559-561.
25. I bid., pp. 561-562.
26. I bid., pp. 562-566.
27. I bid., pp. 573-575.
28. I bid., pp. 576-577.
29. I bid., p. 578.
30. Todd, Rise of the American Nation. p. 392.
31. I bid., pp. 392-393.
32. I bid., p. 393.
33. I bid., pp. 393-394.
34. I bid., pp. 394-395.
35. I bid., p. 395.
36. Loc. cit.
37. Loc. cit.
38. I bid., p. 396.
39. I bid., p. 397.
40. Loc. cit.
41. Loc. cit.
42. I bid., pp. 397-398.
43. I bid., pp. 398-399.
44. I bid., pp. 399-400.
45. I bid., pp. 400-401.